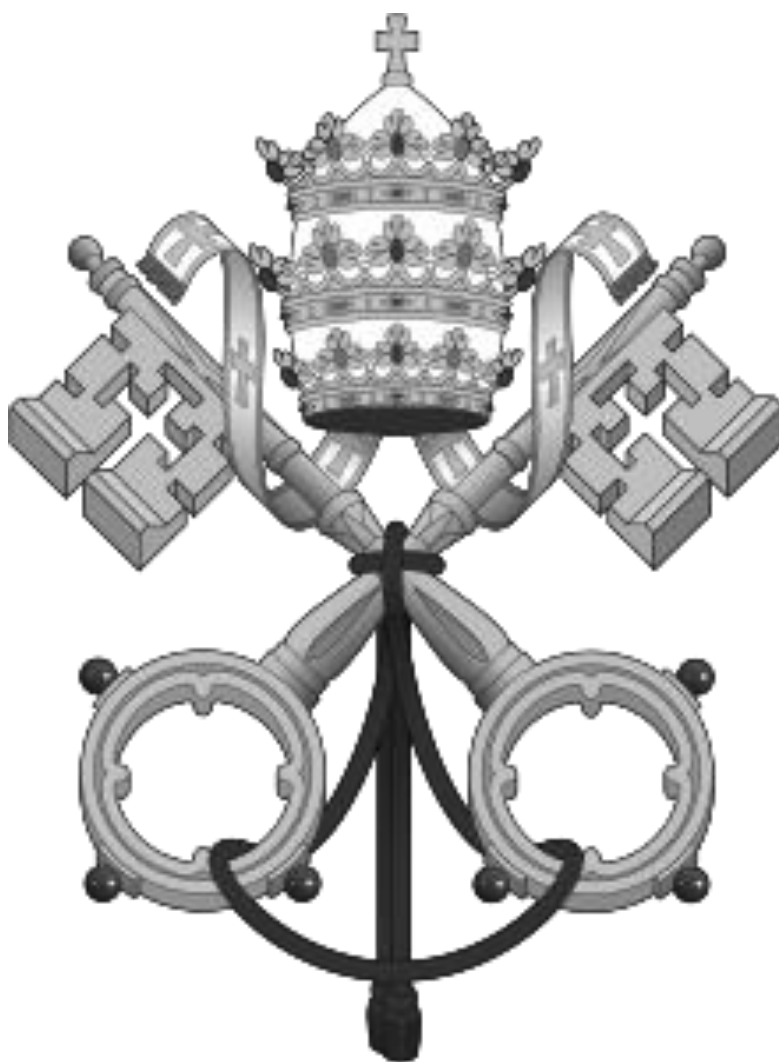

PAPEŽSKÉ

AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

listopad 2022 – květen 2023

Pán se přibližuje něžně

Pomysleme na něhu, kterou choval Pán k apoštolům,
Magdaléně, učedníkům z Emauz. Přibližuje se něžně.

„Dejte mi jíst,“ říká apoštolům Pán
a Tomášovi pak: „Vlož sem svůj prst.“

Pán je takový vždycky.

Pánova útěcha je taková.

Kéž nás všechny Pán obdaří milostí,
abychom neměli strach z jeho útěchy,
byli otevření, prosili o ni a hledali ji,
protože útěcha nám dává naději
a umožňuje nám vnímat něhu Boha Otce.

z knihy 365 dní s papežem Františkem
(promluvy od svaté Marty)

Obsah

Duchovní slůvko	2
Moje setkání s papežem - anketa	3
Co víme o papeži Františkovi - kvíz	7
Zajímavosti ze života papežů	8
O papeži Františkovi a Benediktovi	12
Kvíz znalostí o papeži	16
Rozhovor s P. Ing. Stanislavem Jílkem.....	18
Kronika	26
Opravy našich kostelů v roce 2022	27
Tříkrálová sbírka 2023	28
„Byl jsem nemocný a navštívili jste mě...“	30
Vzpomínky na P. Josefa Pecna	32
Zvon Florián	38
Ohlédnutí za postní duchovní obnovou.....	40
Spolčo mladších děvčat	41
Skautský oddíl Blesk	42
Světlo ve tmě	44
Zprávy z Výbuchu	46
Farní pouť do Neratova	48
Zprávy z nedělní kavárny	50
V Římě.....	51

Milí čtenáři,

letos si připomínáme některá papežská výročí, a tak v tomto čísle Agapé najdete více článků o papežích poslední doby. Dne 31. 12. 2022 zemřel ve věku 95 let emeritní papež Benedikt XVI., dne 13. března 2023 jsme mohli poděkovat již za deset let, kdy v čele církve stojí papež František. Před 50 lety zemřel papež Jan XXIII., který svolal druhý vatikánský koncil, a byl zvolen Pavel VI. Rok 1978 je rokem tří papežů – zemřel Pavel VI., byl zvolen (na pouhých 33 dní) Jan Pavel I. a po něm Jan Pavel II., který později třikrát navštívil i naši zemi - mnozí z nás tomu byli přítomni a stále na to vzpomínají.

Přinášíme vám též rozhovor s P. Ing. Stanislavem Jílkem, který přišel 1. září 2022 k nám do farnosti, a také vzpomínáme na našeho zemřelého P. Josefa Pecna. Jsou zde dva články od Oblastní charity Havlíčkův Brod a spousta dalšího čtení o dění ve farnosti.

Krásné jaro a požehnané dny vám přeje

redakce

Duchovní slůvko

Vážení čtenáři,
přeji vám příjemné čtení nových řádků ve farním časopise Agapé.

V nastávajícím rozpuku přírody a kvetoucí flóry je naše mysl naplněna úžasem nad novým životem, který je darem od Boha. Bůh je život a zároveň tajemství. Také my máme podíl na Božím životě i na Jeho tajemství.

Náš Spasitel nám o Velikonocích ve Vzkříšení nabízí nový život a my se učíme radovat se z nejvyšší Naděje. Tak jako učedníci, kteří se se Zmrtvýchvstalým Kristem několikrát setkali a často velmi těžce přijímali toto tajemství a bránili se mu, tak i my vnímáme náročnost našeho postoje ke Kristu i k jeho nástupcům.

Velmi si vážme těch, kteří nám hlásají Boží slovo a předávají Boží tajemství. Na prvním místě mezi nimi stojí papež, který nám Krista zpřítomňuje a je ochoten vzít zodpovědnost i za část našeho života.

Měl jsem možnost podat ruku sv. Janu Pavlu II. při jeho návštěvě v Praze. Síla a krása jeho osobnosti zůstává v mém životě jako vzácný poklad. Již mnohem lépe rozumím slovům, která od něho vnímám.

Přeji vám všem radost ze setkání s Bohem v bližních.

P. Oldřich Kučera

Modlitba za papeže

Bože, milosrdný Otče,

*děkujeme ti za našeho papeže,
který je tvým darem celé církvi a každému z nás.*

Chraň ho a žehnej mu.

*Dej, ať s tvou milostí usiluje ze všech sil o to,
co se líbí tobě a co je k prospěchu Božího lidu a celého světa.*

Amen.

Kancionál 049

Moje setkání s papežem – anketa

Za svůj život jsem zažila pět papežů. S každým jsem se nějakým způsobem setkala, i když většinou ne přímo osobně. Každý mě nějakým způsobem zaujal. Pavla VI. jsem více poznala, až když probíhalo jeho blahořečení a svatořečení. Jan Pavel I. byl papežem jen měsíc, ale pamatuji si ho jako usměvavého papeže. I když jsem byla v té době dítě, mluvili jsme o tom (naše rodina) s naším panem farářem, především o překvapení, že tak brzy zemřel a co tím Bůh asi zamýšlí. S Janem Pavlem II. jsem se potkala víckrát naživo, na CSM v Čenstochové, to bylo velmi intenzivní setkání nejen s papežem, ale i s mladými, mými vrstevníky, z celého světa, a pak na všech jeho návštěvách v naší republice, jednou jsem si s ním dokonce podala ruku. Vnímala jsem, že nás má rád, že nám rozumí. Benedikt XVI. mě zaujal především tím, co napsal. Už před tím, než byl zvolený, jsem četla jeho Úvod do křesťanství a velmi se mi líbil. Z jeho návštěvy v Brně si pamatuji krásnou atmosféru při mši sv. i po ní. S papežem Františkem jsem se setkala také v knihách o něm, a kromě toho jsem se s ním setkala ve snu. Mluvili jsme spolu a on se zajímal o naše pacienty, právě o ty, kteří jsou nejvíc na okraji společnosti.

Pamatuji si na tu nadšenou atmosféru na jaře 1990, kdy k nám poprvé zavítal papež Jan Pavel II. Byla jsem na mši svaté na Letné coby studentka se svými věřícími kamarády ze strahovské koleje. Při jeho návštěvě v roce 1997 jsem na letenskou pláň dorazila již s manželem a půlročním miminkem v kočárku. Když k nám přijel papež Benedikt XVI. v září 2009, usoudili jsme s manželem, že i naše tři děti potřebují zažít ten velký zástup věřících a zúčastnili jsme se celá rodina mše svaté v Brně, kam jsme cestovali autobusem s naší havlíckobrodskou farností a tehdejším duchovním správcem P. Hroznatou Adamcem. Vždycky to byl pěkný zážitek spojený s vděčností Bohu za dar víry a s modlitbou díků za papeže.

Zúčastnil jsem se jako student návštěvy papeže Jana Pavla II. Jelikož jsem byl medik, přihlásil jsem se jako zdravotník a spolu s maltézskou zdravotnickou pomocí jsem se ocitl v katedrále sv. Víta, kam měl papež zavítat. Lidé obsadili hlavní a pravou loď katedrály, levá loď byla volná a určená pro zdravotníky.

Čekali jsme, až to všechno začne, a rozhlíželi se, zda někdo neomdlívá a nepotřebuje ošetření. Najednou to v davu zašumělo – papež je tady. Náš hlavní zdravotník se na nás mediky podíval a vydal rychlý pokyn – někam se honem uklid'te, ať tady nepřekážíte. Tudy bude procházet papež s asistencí. Schovali jsme se tedy do adorační kaple, která byla poblíž. A jaké nás za chvíli čekalo překvapení – Jan Pavel II. vešel do katedrály a jeho první kroky vedly ke svatostánku v adorační kapli, aby se tam poklonil Ježíši. V postranních lavicích jsme seděli my medici. Tak jsme měli nakonec tu čest pobýt s papežem v krátké modlitbě a vidět jej hodně zblízka. Byl to úžasný zážitek. Vyzařovala z něj hluboká zbožnost a laskavost.

Ve svém životě jsem se účastnila setkání s papežem dvakrát, v roce 2010 jsme putovali na brněnské letiště za papežem Benediktem XVI., o šest let později na světové dny mládeže do Krakova, kde jsme viděli současného papeže Františka. K papeži Benediktovi jsem se dostala na vzdálenost asi 20 metrů, když uličkou mezi lidmi přijížděl v autíčku, papeže Františka jsem viděla jen jako bílou tečku na pódiu. Nicméně světové dny mládeže v Krakově pro mě znamenaly intenzivnější prožitek zejména z hlediska víry, protože jsme v tom duchu strávili mnoho dní. Pamatuji si všechny ty věci, které mi nově „docvakly“ a které jsem o Bohu zjistila, což je celkem normální jev, když člověk prožívá určitý čas s věřícími lidmi a něco při tom zažije. Celkově z toho setkání bylo cítit přijetí nás všech, ale to si uvědomuji až nyní, kdy vím, kolik je práce s tím nachystat nějakou akci. A zde mělo být postaráno o mládež z celého světa, takže nestačila ledajaká motivace typu „mít to nachystáno, aby to bylo“. Takové dílo jde zvládnout jedine s tím, že „záleží mi na těch, kdo sem přijedou, a chci, aby něco pěkného prožili a aby se tady potkali s Bohem“. Představuji si, že dílu s touto motivací Bůh žehná nejraději. Papež František tam tehdy obtiskl to, čím on se vyznačuje (alespoň v mých očích), tedy že mu záleží na obyčejných i neobyčejných lidech. Z toho je dobré si vzít příklad (říkám zejména sama sobě) a snažit se alespoň trochu ukázat druhým, že mi na nich záleží, protože to je v dnešních dnech podle mě to hlavní, co lidem chybí. Těším se na další světové dny mládeže, které mají být letos v Lisabonu, a doufám, že přinesou mnoho dobrých plodů.

V roce 2009 naši republiku opět navštívil papež. Tentokrát to byl papež Benedikt XVI. Požádal jsem tehdy svého otce, jestli bychom se nemohli podívat do Staré Boleslavi, kam měl papež také zavítat u příležitosti 1080. výročí zavraždění svatého Václava. Zpočátku se mu jet moc nechtělo, ale nakonec jsem jej přesvědčil. Na nějaké velké detaily si již nevzpomínám, neboť mi tehdy bylo 10 let. Pamatuji si snad jen to, že po celou dobu pontifikální mše na proboštské

louce u Staré Boleslavi vládla radostná atmosféra. Papež Benedikt projížděl davem na papamobilu, to jsem viděl zblízka, projížděl asi sektor od nás. Pamatuji si na staroboleslavskou baziliku, která byla přecpaná obrovskou masou lidí. Z celé návštěvy jsem měl zvláštní radostný pocit.

Osoba papeže mi byla dříve naprosto lhostejná. Byl mi duchovně vzdálený. Postupně, jak se prohlubovala má víra a přeskočila jsem do věku 15 let a výš, jsem se setkala se silnou osobností Jana Pavla II. a pak také s velmi otevřenou osobností papeže Františka. Najednou je pro mě papež jako přítel.

Za svůj život jsem obsáhl pontifikát sedmi papežů – od Pia XII. po současného Františka. Nicméně, coby křesťan, jakožto konvertita, mohu hovořit o třech papežích, kteří mne v životě provázeli, a také ovlivnili. Za Jana Pavla II. jsem byl pokřtěn, biřmován a vysvěcen na kněze. Za Benedikta XVI. jsem asi kněžsky dozrál a za Františka jsem odešel do důchodu. Se všemi jsem si podal ruku, s Františkem prohodil pár slov, s Janem Pavlem II. i pár vět.

Ale pěkně popořadě. Píše se rok 1990, začíná jaro a my jsme opojeni svobodou. Po době temna komunismu, po zadušení normalizací, se můžeme konečně zhluboka nadechnout. Každý den se dějí zázraky a jedním z nich je návštěva naší vlasti Janem Pavlem II. Však také prezident Václav Havel pronáší při uvítání Jana Pavla II. na letišti onu známou větu: „Nevím, zda vím, co je to zázrak. Přesto se odvažuji říci, že jsem účastníkem zázraku ...“ Spolu s desetitisíci věřících se mačkám na Letenské pláni při mši sv. Jana Pavla a vzpomínám, jak jsem byl skeptický, když na památné pouti vzdoru na Velehradě (1985) znělo: „Ať přijede Svatý Otec.“ Za pět let se stal zázrak ...

Po jaru přichází léto a já, spolu s dvěma dalšími spolubratry kapucíny, přisedám v Bratislavě do autobusu s polskými poutníky z kapucínské farnosti. Jedeme do Říma – a nejen do Říma, projíždíme celou Itálií, od severu na jih, spíme po kapucínských klášterech a vrcholem pouti je setkání s Janem Pavlem II. v letním papežském sídle Castel Gandolfo. Polští mládežníci juchají, zpívají, my bratři – klerikové, se držíme stranou. I tak má pro nás Svatý Otec pár srdečných slov.

Další setkání – a to bylo věru nezapomenutelné, je opět na jaře a opět v Římě. Právě začala postní doba roku 1994 a „výběr“ seminaristů jede do Říma, do papežské koleje Nepomucenum. Jede s námi Otec vicerektor, Otec spirituál (budoucí biskup Pavel Posád) a jediný jáhen, který v Olomouci je – totiž moje

maličkost. (Byl jsem vysvěcen o rok dříve, a v té době ještě nebyli trvalí jáhni.) Máme domluvenou audienci u Sv. Otce a já uvádím spolubratry. Nakonec to dopadne tak, že jsem něco jako mluvčí (v té době jsem uměl obstojně polsky). Svatý Otec se mne ptá, odkud jsme, a kolik nás je, apod. Stojí dole, já na schůdku nad ním, a přece je výš, hladí mě po tváři a já pak diriguji sbor seminaristů, když mu zpíváme jeho oblíbenou píseň „Bárku“.

Při další návštěvě Jana Pavla II. v naší vlasti jsem už mezi kněžími. V sobotu 20. 5. 1995 sedím spolu s ostatními v areálu Strahovského stadiónu a naslouchám jeho nezapomenutelné promluvě. Druhý den už musím být ve farnosti, ale po ranní mši sv. jdeme na faru a společně s farníky sledujeme přenos z olomouckého letiště v Neředíně ze svatořečení sv. Zdislavy a sv. Jana Sarkandera.

26. duben 1997 byl určitě nezapomenutelným pro naše diecézany, to když v srdci diecéze, v Hradci Králové, na náměstí u katedrály Sv. Ducha, sloužil Svatý Otec mši svatou. Byl jsem mezi podávajícími svaté přijímání a stejně tak i následující den na Letenské pláni v Praze.

26. září 2009 jsem se mačkal mezi účastníky společných nešpor se Svatým Otcem Benediktem XVI. v pražské katedrále. Pravda, také se mi podařilo si s ním podat ruku, ale to jsem byl jedním z mnoha a nemyslím, že by mne vůbec zaznamenal.

Setkání s papežem Františkem mělo opět osobní punc. Při děkovné pouti ke svatořečení sv. Anežky v roce 2019, kdy tisíce českých poutníků mokly na Svatopetrském náměstí, měla naše skupina Maltézského řádu spolu s vozíčkáři, audienci v hale Pavla VI. (Zařídili nám to římští spolubratři z Maltézského řádu.) A byl jsem (náhoda?) mezi těmi, kteří byli přímo nahoře na podiu. Těžce jsem nesl, že když jsem kvůli zdravotním obtížím nestačil tempu skupiny, tak mne (příkazem) posadili na invalidní vozík a spolubratři mne tlačili. Ale díky tomu jsem se ocitl mezi vozíčkáři, kteří se dostali přímo na podium ke Svatému Otcí. S každým si podal ruku, já ozdobený kolárkem, jsem mu i ruku políbil a on mne na oplátku požehnal. Naštěstí pozdravit a poděkovat v italštině umím. Spolubratr (lékař), který mne vozil, se díky tomu také dostal do jeho blízkosti, a dojetím z toho plakal. Bylo to krátké, ale velmi srdečné setkání.

Nečekám, že bych se ještě někdy s papežem setkal (i když se zázraky dějí) a jsem za setkání s nimi vděčný. Všichni vyzařovali silné charisma, dané netoliko jejich primátem v církvi, jako spíše jejich osobností. Jsem rád, že v čele církve stojí takovíto „duchovní giganti“, kteří nám, jako „dobří pastýři“ ukazují cestu „k vodám tichým a prostírají nám bohatý stůl“ Božího slova a milosrdenství (viz 23. žalm).

(P. Vojtěch)

CO VÍME O PAPEŽI FRANTIŠKOVI?

Dne 13. března 2013 byl zvolen nový papež. Jako první v dějinách přijal jméno František, a to na počest sv. Františka z Assisi. Co o tomto nástupci apoštola Petra víme? Písmena u správných odpovědí dají tajenku. Je to věta, kterou papež řekl (mimo jiné) věřícím při své návštěvě Brazílie.

1. Papež František pochází z

SL – Venezuely
BŮ – Argentiny
ON – Brazílie

6. Již v 21 letech vstoupil do řeholního společenství

VA – františkánů
SV – karmelitánů
PŘ – jezuitů

2. Stát, kde se papež František narodil, leží na kontinentu

AV – Evropa
HV – Amerika
NÉ – Asie

7. Až do svého zvolení papežem byl arcibiskupem v

EK – Buenos Aires
TI – Rio de Janeiro
AT – Santiago de Chile

3. Občanské jméno papeže je Jorge Mario Bergoglio. Jorge lze do češtiny přeložit jako

ŽD – Jiří
KE – Jan
DO – Jakub

8. Papež František je v historii katolické církve

KÁ – 197. papežem
OP – 371. papežem
VA – 266. papežem

4. Papež František se narodil v roce

YC – 1936
NA – 1954
KV – 1925

9. Papežský list určený celé církvi má obecný název

NA – liturgie
PU – encyklika
ET – homilie

5. Předchůdcem papeže Františka byl papež

ŠE – Jan Pavel II.
KY – Benedikt XVI.
AS – Jan XXIII.

10. Pro tohoto papeže je typická tato vlastnost:

JE – pozornost k chudým
ŘÍ – záliba v autech
RS – působení na poli vědy

Tajenka:

Zajímavosti ze života papežů

V letošním roce si připomeneme mnohá výročí papežů, kteří působili ve 20. století. Přinášíme vám o nich pár zajímavostí...

Lev XIII. (1810-1903, papežem v letech 1878-1903, vlastním jménem Vincenzo Pecci)

- Za jeho pontifikátu byla v roce 1886 do Vatikánu zavedena elektřina.
- Chtěl za každou cenu otevřít badatelům přístup k tajnému vatikánskému archivu, což se mu však nepodařilo.
- Založil 248 diecézí a arcidiecézí a 2 patriarcháty.
- V roce 1884 se významně zasloužil o vznik Papežské koleje Nepomucenum, určené pro české a moravské bohoslovce.
- Přezdívá se mu „Růžencový papež“, neboť o růženci napsal 11 encyklik.

Pius X. (1835-1914, papežem v letech 1903-1914, vlastním jménem Giuseppe Sarto)

- Když s pohnutím zdravil benátské věřící, kteří ho přišli doprovodit při jeho odjezdu na konkláve, jedna zbožná žena mu řekla: „Otče patriarcho, prosím Vás, řekněte Duchu svatému, aby Vás kardinálové zvolili papežem; vždyť si to zasloužíte.“ Kardinál Sarto odpověděl: „Byl by to pěkně hloupý nápad Ducha svatého.“
- Byl prvním papežem, který zakázal, aby jeho tělo bylo po smrti nabalzamováno.

Benedikt XV. (1854-1922, papežem v letech 1914-1922, vlastním jménem Giacomo della Chiesa)

- Pocházel ze starého šlechtického rodu z Janova, mezi jeho předky patří někteří papežové (Kalixt II., Inocenc VII.), svatí nebo italští králové.
- Byl velmi přesný a dochvilný, což je na římské poměry něco neobvyklého.

Pius XI. (1857-1939, papežem v letech 1922-1939, vlastním jménem Ambrogio Ratti)

- Před svým zvolením papežem působil mimo jiné jako prefekt Vatikánské apoštolské knihovny
- Nebyl vždy dochvilný k jídlu. K obědu i k večeři přicházel často třeba s dvouhodinovým zpožděním.

- Jednou udělil audienci panu Marchesi Nannerinimu, veliteli papežské gardy, který se dostavil se svými osmnácti dětmi. Papež se zeptal: „Co znamená celý ten zástup? To jsou všechno vaše děti? V tom případě už určitě máte jejich katalog.“
- Rád říkal: „Pokud potřebuješ něco udělat rychle a dobře, pověř tím někoho, kdo už má hodně práce. Kdo je totiž zvyklý pracovat, najde si čas pro všechno; kdežto líný člověk ani neví, čím začít.“
- Založil Radio Vaticana a Papežskou akademii věd.

Pius XII. (1876-1958, papežem v letech 1939-1958, vlastním jménem Eugenio Pacelli)

- Po celou druhou světovou válku Pius XII. silně cítil s miliony lidí, kteří trpěli hladem a zimou; proto zakazoval, aby se sladila káva a aby se v jeho bytě topilo. Sám dokonce procházel vatikánskými paláci a zhasínal světla, aby zamezil zbytečnému mrhání. V zimě se bránil proti zimě zvláštním vlněným pláštěm a kolena si přikrýval bílou kožešinou, kterou žertovně nazýval „můj radiátor“.
- Rád jezdil autem a rád telefonoval, na závěr každého jídla si dal tři sušené švestky.

Jan XXIII. (1881-1963, papežem v letech 1958-1963, vlastním jménem Angelo Roncalli)

- Když byl apoštolským nunciem ve Francii, seznámil se na jedné recepci s vrchním pařížským rabínem a dal se s ním do družného hovoru. Když se pak hosté měli přesunout do salónu, rabín nuncia zdvořile vybídl, aby šel napřed. Roncalli na to odpověděl: „Prosím, napřed Starý zákon...“
- Hned po svém zvolení byl jako nový papež přiveden do takzvané „místnosti pláče“ v blízkosti Sixtinské kaple, aby odložil kardinálský oděv a oblékl si bílou papežskou kleriku. Pro tuto příležitost jsou vždycky připraveny tři – malá, střední a velká. Roncalli se však nemohl vejít ani do té největší, takže ji museli na několika místech rozpárat a rozšířit. Zatímco se ji ceremoniáři snažili špendlíky a jehlami aspoň trochu přizpůsobit jeho postavě, papež si povzdychl: „Je vidět, že si krejčí nepřáli, abych se stal papežem.“
- Během svého pontifikátu opustil Jan XXIII. mnohokrát Vatikán, aby navštívil nemocné a uvězněné, aby poznal římské farnosti a aby vykonal pout' do Assisi a také do mariánského chrámu v Loretu. Stal se tak prvním putujícím papežem 20. století. Další papežové v tom pak pokračovali. Římané ho proto nazývali „Svatý Jan za Hradbami“ nebo podle známé whisky „Johnnie Walker“ (Jeník Chodec).

Pavel VI. (1897-1978, papežem v letech 1963-1978, vlastním jménem Giovanni Battista Montini)

- Byl velmi uzavřený, zvláště pokud šlo o dobré skutky. Nechtěl, aby se o nich vůbec mluvilo. Jeden řeholník, jeho dávný přítel, však o jednom přece jen napsal do časopisu. Papež se to dozvěděl a prohlásil: „Kdyby byl tiše, dal bych mu zlatou medaili.“
- Už od dospívání měl v oblibě ten druh humoru, který je jakoby vyznáním víry: jde o humor, který relativizuje skutečnosti tohoto pomíjivého světa a pěstuje v lidech vědomí absolutna.
- Byl posledním papežem, který nosil tiáru. Odložil ji v roce 1964. Následně byla prodána v aukci v USA a výnos z této aukce byl určen na potřeby chudých. Dnes je uchovávána ve Washingtonu.

Jan Pavel I. (1912-1978, papežem od 26. srpna 1978 do 28. září 1978, vlastním jménem Albino Luciani)

- Když jej Pavel VI. ustanovil benátským patriarchou, ohodnotil jeden z kanovníků jeho jasnou a všem srozumitelnou homilii pronesenou při převzetí baziliky sv. Marka: „To je povídání pro malé děcka...“
- Večer po svém zvolení večerel s kardinály. V průběhu večere jej jeden španělský kardinál požádal o dovolení zakouřit si. Jan Pavel I. na to řekl: „Ano, ale jen bílý kouř...“
- Když pronesl: „Bůh je Otcem, ale ještě více Matkou,“ vzbudilo to údiv, podobně jako jeho promluvy při audiencích, kdy citoval Marka Twaina, Sainte-Beuveho, Trilussu, G. K. Chestertona, Verneho nebo Carnegieho.
- Když Jan Pavel I. po třiatřiceti dnech pontifikátu zemřel, říkalo se, že jeho osud byl skrytý v jeho jménu. Už staří Římané totiž tvrdili, že jméno předznamenává životní osudy člověka (nomen omen). A Albino Luciani znamená „malý východ slunce“.
- Přezdívá se mu „Papež úsměvu“ nebo „Smějící se papež“.

Jan Pavel II. (1920-2005, papežem v letech 1978-2005, vlastním jménem Karol Józef Wojtyła)

- Když mu bylo asi deset let, dostal od katechety pětku s písemky z náboženství, až se z toho rozbrečel. Jeden spolužák jej utěšoval: „Nebřeč, přece nechceš být papežem.“
- Rád lyžoval. Jako kardinála a krakovského arcibiskupa se ho jeden novinář dotázal, zda není příliš nedůstojné, aby kardinál provozoval takový sport. Wojtyła odpověděl: „Podívejte se, u nás se to považuje za něco normálního. Uvažte, že polovina polských kardinálů běžně lyžuje.“

(V Polsku byli tenkrát pouze dva kardinálové: Karol Wojtyła a známý ocelový Stefan Wyszyński.)

- Jednou přijal v audienci monsignora Francesca Gioiu. Protože věděl, že byl kapucín, a nyní ho viděl bez vousů, s úsměvem mu řekl: „Kapucín bez vousů je jako auto bez poznávací značky.“

Benedikt XVI. (1927-2022, papežem v letech 2005-2013, vlastním jménem Joseph Alois Ratzinger)

- Když mu bylo pět let, byl ve skupině dětí, která byla pozvána na návštěvu mnichovského arcibiskupa Michaela von Faulhabera, kterému nesly květiny. Ratzingera tehdy ohromil kardinálův oděv. Později prohlásil, že v ten den chtěl být také kardinálem. Stal se jím o 45 let později, v roce 1977.
- Byl vysvěcen na kněze společně se svým bratrem Georgem.
- V roce 1958, ve svých 31 letech, byl jmenován profesorem na univerzitě.
- V době svého zvolení byl ve svých téměř 79 letech nejstarším zvoleným papežem od roku 1730.
- V roce 2012 si jako první papež založil účet na Twitteru.
- V roce 2013 se stal prvním papežem od doby Celestýna V., který dobrovolně rezignoval.

František (narozen 1936, papežem od roku 2013, vlastním jménem Jorge Mario Bergoglio)

- Ve svých 12 letech usiloval o stejně starou dívku, která se jmenovala Amalia a pomýšlel na svatbu; v dopise jí tehdy napsal, že je pro něj jediná a pokud si ji nevezme za ženu, stane se knězem.
- Vystudoval chemickou průmyslovku.
- Pracoval jako vyhazovač v noční klubu, rád tančil tango.
- Při konkláve v roce 2005 patřil k favoritům, skončil tehdy na druhém místě za vítězným kardinálem Ratzingerem.
- Je prvním mimoevropským papežem od roku 731 a také prvním papežem z jezuitského řádu.
- Vyniká řečnickými schopnostmi, dokáže mluvit spatra celé hodiny, kromě rodné španělštiny ovládá italštinu a latinu, rozumí také ukrajinštině, angličtině, francouzštině, němčině a portugalštině.

Podle knihy „Stalo se ve Vatikánu – zajímavosti ze života papežů 20. století“ a různých internetových zdrojů zpracoval Jan Pavlík

O papeži Františkovi a Benediktovi

Kdo je vlastně papež?

Dříve, než zmíníme něco o posledních dvou nástupcích apoštola Petra, pojďme se na chvíli zamyslet nad několika otázkami: „Kdo je vlastně papež?“, „Co je jeho úkolem?“ a „Jak se jeho úloha proměňovala v dějinách?“

Mezi papeži byli během dvou tisíc let trvání církve různé osobnosti. Například papež Lev Veliký v pátém století zachránil Řím před krvelačným Attilou. O středověkém papeži Innocenci III. se říká, že byl nejmocnějším papežem všech dob. Nejenže svolal významný IV. lateránský koncil (1215), ale také úspěšně usiloval o to, aby papežství nebylo loutkou v rukách císaře. Pontifik Alexandr VI. nežil na konci patnáctého století zrovna příkladným životem a někteří historici ho uvádějí jako otce až dvojciferného počtu dětí. Julius II. byl v šestnáctém století nejen náruživým vojákem, ale také mecenášem umění a vděčíme mu například za výzdobu věhlasné Sixtinské kaple. Jan XXIII. byl zvolen papežem v bezmála osmdesáti letech, protože nikdo nevěděl, co dál. Tak došlo ke zvolení papeže na „přechodnou dobu“. A k překvapení všech právě tento starý papež svolal Druhý vatikánský koncil...

Kdo je tedy vlastně papež? Proměny časů nám mohou pomoci odhalit to zásadní: papež je nástupce apoštola Petra, který byl ustanoven samotným Kristem, aby „byl posilou ve víře svým bratřím“ (srov. Lk 22, 32). Papež je „pontifikem“, tedy

doslova tím, kdo „staví mosty“ (v latině: *pons* = most, *facere* = dělat). Papež je římským biskupem, který má – tak jako ostatní biskupové – starost o celou církev, ale zároveň je zvláštním a jedinečným způsobem povolán ke službě celému společenství církve. Papež je nositelem moci klíčů a charismatu neomylnosti ve věci víry a mravů, když jedná *ex cathedra* jako nástupce prvního z apoštolů.

Úloha papeže v dějinách je tedy stále stejná: je tím, kdo vede církev, pomáhá jí rozlišovat a nalézat správný směr. Zároveň se ale také ukazuje, že služba papeže je služba osobní, spojená s jeho vlastním charismatem – tedy každý z papežů vedl církev ke Kristu, ale svým zvláštním, osobním a neopakovatelným způsobem. A právě toto můžeme zakusit my, kteří máme to štěstí (ano, skutečně si myslím, že máme to štěstí!) že žijeme v dobách papežů jako Jan Pavel II., Benedikt XVI.

nebo papež František. Ne vždy byli na stolci Petrově papežové tak vnímaví k potřebám doby, pokorní, muži hlubokého duchovního života naslouchající evangeliu... Nicméně, s radostí můžeme konstatovat, že církev nepatří žádnému z papežů, ale Kristu, který si „zamiloval církev a sám se za ni obětoval!“ (Ef 5, 25). Někteří papežové církvi skutečně mohli ublížit a zatemnit její pravé poslání, ale žádný ji nemohl zničit. Protože církev má Kristovo zaslíbení, že přes všechnu bídu lidských hříchů a všechny bouře časů „brány pekla ji nepřemohou“ (Mt 16, 18), byť není vyloučeno, že se o to budou pokoušet.

Papež teolog

Benedikt XVI. vstoupil do dějin jako papež se zvláštním charismatem *teologa*. Teolog je ten, kdo se setkal s Bohem, a proto o něm nemůže nehovořit, a tak to zkouší přes všechny limity prostředků, které má k dispozici. A ačkoliv je Bůh zcela *nevýslovný*, je přesto možné „dělat“ teologii (teologie je doslova „slovo o Bohu“). Teologie je pro církev nejen možná, ale také potřebná: „dělat“ teologii znamená nechávat se proniknout Božím slovem (které je duší posvátné teologie, jak říká koncilní dokument *Dei Verbum*), pozorně naslouchat tradici (latinsky: *auditus fidei*) a nakonec se snažit tomu všemu porozumět a ukázat, co to znamená pro církev dnes (*intellectus fidei*). Teologie, to je víra, která naslouchá, pokládá otázky a přemýšlí. Papež Benedikt XVI. byl skutečným teologem nejen jako univerzitní profesor, ale také jako nástupce apoštola Petra. Své bratry povzbuzoval ve víře nejen svými hlubokými promluvami, ale také encyklikami a exhortacemi. Představte si, že v knihovně, kam nyní v Římě často chodím, je místo, kde jsou pohromadě všechny spisy teologa Josefa Ratzingera – papeže Benedikta XVI. Jedná se o více než metr tlustých svazků, kde jsou sebrána všechna jeho díla (*opera omnia*).

Vypráví se vtip, že když přišel František do pracovny Benedikta XVI. a viděl všechny ty knihy, tak spráskl ruce a řekl: „Benedikte, to jsi všechno přečetl?“ Na což Benedikt s úsměvem odpověděl: „To jsem všechno napsal“.

Kdybych měl vypíchnout alespoň něco z tvorby Josefa Ratzingera, doporučil bych pro přemýšlivé jeho *Úvod do křesťanství*, pro ty, kdo by se chtěli setkat hlouběji s tajemstvím Krista, trilogii *Ježíš Nazaretský* (byť to místy může být obtížnější čtení, ale jsem přesvědčen, že to rozhodně stojí za to) a pro všechny potom jeho nádherné encykliky: *Spe salvi* (*Spaseni v naději* z roku 2007); *Deus caritas est* (*Bůh je láska* vydána 2006) – což je prý mimochodem jeden z nejprodávanějších papežských dokumentů v historii církve. Poté, co věnoval

Benedikt XVI. encykliku „naděje“ a „lásce“, zbývalo ještě dopsat encykliku o „víře“, čímž by se doplnila trojice teologálních ctností naděje, lásky a víry. Tuto encykliku ale vydal nástupce Benedikta, papež František. Není tajemství, že text pochází (přinejmenším z velké části) od Benedikta, ale podepsaný je pod tímto dokumentem již nový pontifik. I tímto způsobem se ukazuje jednota obou posledních papežů, byť – jak uvidíme za chvíli – je každý z nich jiný a může církev obdarovat svým vlastním charismatem.

Papež pastýř

Že bude nový papež v ledasčem „jiný“ než jeho předchůdci, prozradila již volba jména. Jorge Mario Bergoglio před deseti lety (v roce 2013) přijal jméno František. Velmi brzy se ukázalo, čím tento pontifik obohatí církev: o pozornost k chudým a opomíjeným, o pokoru, jednoduchost, o nový návrat k jádru evangelia – k milosrdenství. Papež František se přestěhoval z papežského paláce do Domu svaté Marty, zašel zaplatit poplatek za ubytování během konkláve, ledaskomu osobně zavolal... František přišel do Říma –

– jak sám říkal – z druhého konce světa, tedy z Argentiny. A po dlouhých stoletích se stal papežem, který se narodil mimo Evropu. Františkovy promluvy jsou zcela jiné než například homilie papeže Benedikta. Člověk ihned rozezná, že mluví pastýř, který zná osobně bolesti i radosti nás obyčejných lidí. Byť byl také Jorge Mario Bergoglio profesorem teologie, zůstal v hloubi svého srdce pastýřem. Jednou jsem si uvědomil, že zatímco papež Benedikt XVI. své promluvy četl z připraveného listu, František často připravený text doplňuje komentáři nebo vtípky, které ho zrovna v tu chvíli napadnou. Texty Benedikta jsem vnímal jako hluboké meditace, které je třeba ještě znovu pročíst a porozjímat. Františkovy homilie se zase na druhou stranu lépe poslouchají, živost papeže člověka vtáhne, nadchne, povzbudí... Tedy za sebe říkám, že Benedikta raději čtu a Františka raději poslouchám.

Papež František je bezesporu papežem mnoha „reforem“ nebo možná lépe řečeno mnoha „obnov“ církve. František zasáhl do Katechismu katolické církve (zrušil možnost připuštění trestu smrti), změnil mnoho paragrafů kanonického práva, zreformoval římskou kurii, chtěl, aby zde pracující kněží chodili o víkendech sloužit do farností a chválil veřejně ty, kdo místo autem jezdili do práce na kole...

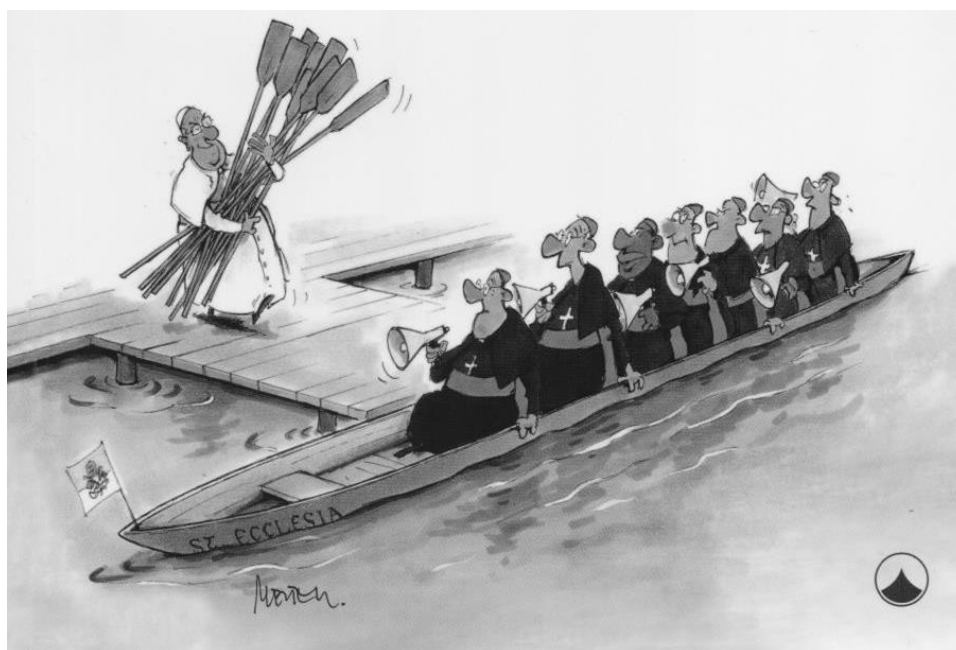
Některé kroky papeže Františka otevírají nové možnosti, jiné nás povzbuzují, abychom se jako církev neopevnili v tvrzi kanonického práva, kde je všechno jasné, a neopustili život, který je často hodně zašmodrchaný. Myslím třeba na „slavnou“ poznámku 353 v osmé kapitole dokumentu *Amoris laetitia* o tom, zda a za jakých podmínek lze udělovat svátosti těm, kdo žijí v druhém manželství. Ta poznámka není jednoznačná, ale přesto ukazuje nějakou cestu, která se otevírá s pontifikátem papeže Františka a jeho důrazem na naslouchání, pochopení, milosrdenství. Nedávno papež řekl při nějaké příležitosti zpovědníkům: Rozhřešujte všechno, všechno, všechno... Tím zajisté nejsou zrušena pravidla stanovená kodexem kanonického práva pro slavení svátosti smíření. Papež nás ale učí, kde je skutečný smysl poslání církve a jak tomu podstatnému máme podřizovat to ostatní.

Kdo by si chtěl přečíst něco od papeže Františka, tomu lze každopádně doporučit nedlouhé svěží dokumenty: *Fratelli tutti* (Všichni jsme si bratry), *Laudato si* (o vztahu ke stvoření a o ekologii), *Evangelii gaudium* (Radost evangelia) a zejména pro mladé skvělý a nakopávací text *Christus vivit* (Kristus žije).

Na závěr tohoto zamyšlení bych rád připomněl to, co papež František opakuje bez výjimky při každé příležitosti – jedná se o jeho prosbu: „A modlete se za mě.“

Přál bych každému z nás, abychom papeže – Benedikta, Františka nebo kteréhokoliv z jejich nástupců – nevnímali jako někoho, kdo je kdesi daleko, vysoko, ale jako našeho otce či bratra ve víře. Jako toho, kdo dostal výjimečně náročný úkol a potřebuje k tomu naši zvláštní shovívavost, pochopení a zejména modlitební podporu.

P. Petr Soukal

KVÍZ ZNALOSTÍ O PAPEŽI

Ověřme si pomocí tohoto kvízu, co víme o papeži obecně a zda něco víme o papeži současném. Odpovíš-li správně aspoň na patnáct otázek, jsi na tom dobře. Pokud ne, máš příležitost to napravit ...

1. Kdo z apoštolů se stal předchůdcem a vzorem papežů?

- a) Jan
- b) Petr
- c) Ondřej

2. Který předmět je symbolem všech papežů?

- a) skála
- b) dveře
- c) klíč

3. Jak se jmenuje dnešní stát, který je sídlem papeže?

- a) Itálie
- b) Švýcarsko
- c) Vatikán

4. Papež je zároveň biskupem jedné diecéze. Které?

- a) cařihradské
- b) římské
- c) jeruzalémské

5. Kdo ustanovil prvního z apoštolů, aby stál v čele církve?

- a) sbor Dvanácti apoštolů
- b) Ježíš Kristus
- c) první celocírkevní sněm

6. Jak se jmenuje sbor kardinálů, který volí papeže?

- a) konkláve
- b) konvent
- c) konvikt

7. Jakými penězi se platí ve státě, který je sídlem papeže?

- a) dolary
- b) lirami
- c) eurem

8. Jak se jmenuje osobní stráž papeže?

- a) maltézští rytíři
- b) italská liga
- c) švýcarská garda

9. Jakou barvu kleriky má papež?

- a) bílou
- b) fialovou
- c) červenou

10. Co je to papamobil?

- a) mobilní telefon papeže
- b) zvláštní automobil papeže
- c) pohyblivé schody v papežském paláci

11. Jaké jméno si vybral pro svou službu současný papež?

- a) František
- b) Jan Pavel II.
- c) Jan Pavel III.

12. Jak se jmenuje současný papež občanským jménem?

- a) Josef Ratzinger
- b) Jorge Mario Bergoglio
- c) Carlo Maria Martini

13. Ze které země pochází současný papež?

- a) ze Španělska
- b) z Itálie
- c) z Argentiny

14. Ve kterém roce se narodil současný papež?

- a) 1921
- b) 1927
- c) 1936

15. Ve kterém roce byl současný papež zvolen papežem?

- a) 2013
- b) 2012
- c) 2011

16. Jak se jmenuje rodné město současného papeže?

- a) Marktl am Inn
- b) Buenos Aires
- c) Frankfurt am Mein

17. Jak se nazývá setkání papeže s věřícími každou středu?

- a) kongregace
- b) všeobecný kongres
- c) generální audience

18. Ke kterému řeholnímu společenství patří současný papež?

- a) jezuité
- b) premonstráti
- c) františkáni

19. Jakým titulem bývá obvykle osločován papež?

- a) Důstojný otec
- b) Jeho milost
- c) Svatý otec

20. Jak se jmenoval poslední celocírkevní koncil?

- a) Tridentský
- b) Druhý vatikánský
- c) Jeruzalémský

21. Co je to encyklika?

- a) papežský oběžník (dokument) určený celé církvi
- b) klika do Sixtinské kaple
- c) skupina nejznámějších teologů

22. O největších slavnostech dává papež požehnání „Urbi et orbi“. Co to znamená?

- a) lidu a tvorstvu
- b) městu a světu
- c) světu a církvi

Rozhovor s P. Ing. Stanislavem Jílkem

Čas rychle letí a Vy, otče Stanislave, jste v Havlíčkově Brodě už více než půl roku. A tak přišel čas udělat s Vámi rozhovor do našeho farního časopisu.

Vážně, paní Růžková? Já na nějaké rozhovory do časopisů moc nejsem... No tak dobře, je pravda, že někteří ve farnosti mě třeba ještě moc neznají.

Tak to je skvělé. Díky, otče, za Vaši ochotu. Nejprve bychom Vás poprosili, abyste se čtenářům Agapé krátce představil.

Jmenuji se Stanislav Jílek, narodil jsem se v roce 1960. Pocházím z Ostřetína, z vesnice nedaleko Holic, kde jsem prožil asi tak polovinu svého života. Spolu s bratrem (jsme dvojčata) jsem vyrůstal, dalo by se říci, ve věřící rodině, zvláště tatínek měl pevnější víru a rodiče dbali na naši náboženskou výchovu.

Prosím, můžete chvíli zavzpomínat na svůj rodný kraj a rodinu?

Asi tak jako je to v jiných rodinách, musel jsem s bratrem chodit do kostela, to patřilo samozřejmě k neděli, a pravidelně ke svatě zpovědi. Taky jsem s bráchou hodně let v našem kostele, který je zasvěcen Panně Marii, ministroval. A stejně jako tomu je dnes na mnoha místech, dojížděli tam různí kněží, tak jak byla správa vedena buď z Horního Jelení, nebo z Holic, a každý přinesl do života farnosti něco jiného. To všechno se určitě nějakým způsobem také vtisklo do mého života. Jsou to skutečnosti, které byly takové přirozené, obvyklé, samozřejmé, možná až jakoby bezvýznamné, ale dosah toho tady na zemi už zjistit nelze, jen Pán Bůh to ví.

Protože na vesnici se nic neutají, kdo chodí do kostela nebo dokonce ministrovat, tak po základní škole se moje cesta trošku zkomplikovala (ale musím za to poděkovat Pánu Bohu, že tomu tak bylo). Vyučil jsem se nejdříve strojním zámečnickem a pak se naskytla možnost jít na strojní průmyslovku do Hradce Králové (tam se určité informace dostaly asi až hodně pozdě, takže jsem ji úspěšně dokončil) a nakonec jsem vystudoval Strojní fakultu ČVUT a tak „jsem se stal inženýrem“, což z pohledu dneška vidím, že jsou kvalitativně důležitější skutečnosti v mém životě než toto.

To je skvělé mít bratra – dvojče. Jste si hodně podobní? Zkoušeli jste někdy „zmást své okolí“ a vyměnili se? ☺

Opravdu jsme si s bratrem hodně podobní. Jeden pan farář se divil, že mně vidí s nějakou paní a dětmi, než zjistil, že to nejsem já, ale bratr Jiří. ☺

A odpověď na druhou otázku – Mohl bych říci, že nikdy, protože podvádět se nemá. Ale taky vím, že se nemá lhát. ☺ Takže ať si tady každý vymyslí, co chce. (Usuzuji, že budou mít čtenáři velkou fantazii – například podle toho, že jsem se třeba nedávno dověděl, jak někdo tvrdil, že jsem si sám požádal o přeložení do Havlíčkova Brodu...)

Studovali jste s bratrem i stejnou vysokou školu? A pak se vaše cesty rozdělily?

Ano, přesně tak. Studovali jsme společně i strojní fakultu. Bydleli jsme na kolejích v Podolí a měli jsme školu na třech místech – na Karlově náměstí, v Dejvicích a pod Karlovem. Sem bylo možné chodit i pěšky kolem Paláce kultury a Vyšehradu. Odtud by pěkný výhled na Pražský hrad i katedrálu sv. Víta. A do Dejvic jsme jezdili metrem a pak kousek pěšky. Pět roků jsem vídával několikrát v týdnu při cestě z metra na fakultu světlou budovu s kopulí (bývalý seminář), odkud tehdy byla do celého světa šířena ideologie marxismu-leninismu (tenkrát tam sídlila redakce mezinárodního komunistického časopisu Otázky míru a socialismu).

Po ukončení fakulty nastalo čtyřleté období „chození“ do práce do fabriky TOS (Továrny obráběcích strojů) v Holících. Pak přišel listopad 1989, poměry se změnil, a já jsem najednou byl v té budově v Dejvicích, kterou jsem tak často vídával...

Kdy jste začal uvažovat o kněžství a jaká k němu vedla cesta?

Mám jednu vzpomínku, která sice není odpovědí na danou otázku, ale ke kněžství se váže. Když jsem studoval strojárnu, seděl jsem jednou v kostele Sv. Kříže Na Příkopěch a nějaká paní se mě zeptala, jestli bych se nechtěl stát knězem (možná že to byla nějaká řádová sestra). Moje odpověď byla tehdy rozhodná – NE.

Tenkrát jsem měl představu o kněžích, že jsou to „svatí muži“, a já tak svatý nebyl. Až trochu později přišly určité úvahy o kněžství, ale byla tady vnější překážka - že kdo má vystudovanou už jednu vysokou školu, do semináře ho nevezmou. Tak to říkali někteří kněží. Překážka pak padla na konci roku 1989.

Na té cestě ke kněžství nebyl žádný okamžik, kdy bych uslyšel Boží hlas: „Pojď mi sloužit.“ Byly ale určité situace, které něco sdělovaly, byli určití lidé, které jsem potkal. Takže bych řekl, že to bylo spíš takové jakoby nenápadné, že ta cesta ke kněžství se „někde“ připravovala, aniž bych to nějak vědomě prosazoval, a až když se změnila vnější okolnosti, tak Pán Bůh - jistěže ne beze mě - to takhle zařídil. A věřím, že v tom svoji roli sehráli také moji dva nebeští patroni sv. Stanislav a sv. Pavel.

Dodnes ale nevím, kde se ve mně vzala ta odvaha tento krok udělat. Z té doby si pamatuji pouze malý okamžik z pohovoru na biskupství. A dnes už také vím, že kněží jsou jen lidé se svými chybami a starostmi a že k té svatosti máme někdy daleko a že k ní teprve nějak spějeme.

Kdy jste přijal kněžské svěcení?

V červnu 1995 jsem přijal jáhenské svěcení a pak na podzim 23. září jsem spolu s dalšími dvěma jáhny (jáhenský rok jsme měli zkrácený, protože jsme byli trochu starší než ostatní z našeho ročníku) přijal z rukou biskupa Otčenáška v katedrále Svatého Ducha kněžské svěcení. Za týden jsem pak měl primici.

Jaké bylo Vaše první působišťe?

Moje první působišťe bylo Hlinsko. Byl jsem tam rok kaplanem, nejdřív jako jáhen a od října jako kněz. Primiční mši svatou jsem měl 1. října 1995 v kostele v Holicích, odkud k nám jezdil pan farář a kde jsem byl o prázdninách jako bohoslovec na praxi. V Hlinsku byla situace poněkud jiná, co se týká náboženského života, než jak jsem byl zvyklý z naší trochu pohanské oblasti. Byl tam plný kostel lidí, hodně dětí na náboženství. Byla to dobrá zkušenost, nové poznatky. A také to, že jsem se jako kaplan mohl zabývat téměř výhradně duchovními záležitostmi (tak jako i na druhém působišťi) a netížily mě záležitosti světské (administrativní, finanční věci, opravy, smlouvy apod.). Dnes mám na starosti jen jednu farnost - Šlapanov, tam nějaká administrativa je, ale v Brodě jsem v tomto ohledu na tom zas jako kaplan bez těch zatěžujících záležitostí.

V Hlinsku jsem po mnoha letech nasedl do auta jako řidič (řidičák jsem dělal na průmyslovce v Hradci Králové, ale doma jsme auto neměli, naši stavěli dům, tak peněz nebylo nazbyt) a učil jsem se znovu jezdit po silničkách kolem Hlinska.

Po roce jsem byl přesunut do hor do Jablonce nad Jizerou jako kaplan. Byly tam další farnosti - Rokytnice nad Jizerou, Harrachov, Paseky nad Jizerou, Vysoké nad

Jizerou - samá taková zimní střediska. Sněhu jsem si tam užil dostatek a stačí mi to úplně na celý zbytek života. Zimu a sníh nemám moc rád, hlavně kvůli jízdě autem. A pak jsem byl po roce přeložen ke Hradci Králové, do nížiny, kde byly zimy mnohem mírnější a v některých letech téměř bez sněhu.

A pak jste se stal děkanem v Černilově?

Musím to ještě upřesnit. V roce 1997 jsem přišel do Černilova jako samostatný správce, administrátor farnosti. Až teprve v roce 2008, kdy jsme na biskupství skládali farářské zkoušky, byli administrátoři jmenováni buď faráři, nebo děkany podle názvu farností. Jinak se tím téměř nic prakticky nezměnilo. A pořád беру to lidové, někdy i úřední označení „farář“, i když teď podle dekretu jím vlastně ani nejsem.

Otče Stanislave, Vy jste tam strávil 25 let. Mohl byste o tom chvíli pohovořit?

Černilov je větší vesnice nedaleko Hradce Králové. Nížina, zimy v posledních letech velmi mírné, jak už jsem se zmínil. Byla to dlouhá doba. Mnoho lidí jsem znal i jejich děti a vnoučata, to byla výhoda. Na druhou stranu je asi pro farnost dobré, když po nějaké době ke změně dojde. Každý farář do té farnosti přináší něco svého, něco jiného a může to být pro farnost obohacení.

Za tu dobu 25 let jsem jezdil do různých farností a kostelů, podle potřeby se měnily farnosti, které spadaly pod Černilov; jednu dobu jsem také jezdil do Českého Meziříčí, které je rodištěm arcibiskupa Otčenáška.

Ze začátku pamatuji v Černilově ještě plný kostel, kdy lidé i stáli, v jiných vesnicích tomu zase tak nebylo. Časem asi tak jako jinde se počet účastníků bohoslužeb snižoval, ale oproti jiným koutům diecéze to bylo z hlediska náboženského života ještě dobré. Bydlel jsem na faře v prvním patře, dole byl byt, který byl postupně s určitými přestávkami pronajat rodinám několika farníků, kteří se zúčastňovali života farnosti. Pak jsem tam delší dobu bydlel úplně sám.

Asi nebylo jednoduché po tak dlouhé době opustit kraj okolo Hradce Králové a přesídlit na Vysočinu.

Už před více než deseti lety mi pan generální vikář sdělil, že bych tam v Černilově ještě oslavil padesátku a pak bych byl přeložen jinam. Takže s tou možností změny jsem počítal. I potom s nástupem nového pana biskupa k té změně mohlo dojít kdykoliv. A vloni k tomu skutečně došlo. Mým působištěm měly být nejdříve Orlické hory, nakonec došlo ještě ke změně a ocitl jsem se v Havlíčkově Brodě. Takže pro mě je vlastně Havlíčkův Brod jakoby „vysvobozením“ z toho původního záměru, a tedy něčím pozitivním, co se týče prostředí i bydlení. A tak bych ani neřekl, že by to bylo pro mě nějak obtížné se přestěhovat na Vysočinu,

protože to vidím pořád jako lepší, než jak to mělo být původně. Jen jsem si dříve nedokázal představit, že bych bydlel na faře, kde bydlí ještě někdo jiný.

Co všechno tady máte, otče, na starosti?

Tak na starosti mám farnost Šlapanov, to je uvedeno v jednom dekretu. A v druhém dekretu, kterým jsem ustanoven výpomocným duchovním ve farnosti Havlíčkův Brod, je stanoveno, že „uvedenou výpomoc budu vykonávat podle dohody s místním duchovním správcem“. Je tady víc farností i kostelů, které jsou spravovány z Havlíčkova Brodu, jsou tady dvě nemocnice, dva domovy důchodců, pečovatelský dům, takže podle potřeby pomáhám, jak se dohodneme. Ve farnosti Šlapanov, konkrétně ve Věžnici, učím jednou týdně ve škole náboženství.

Jak se Vám bydlí na havlíčkobrodské faře a jak spolupracujete s panem farářem Oldřichem?

Co k tomu napsat? Po různých počátečních přesunech nábytku a věcí se situace uklidnila, a tak už vím, kde co mám a kde co hledat. Mám dva pokoje. Z hlavní chodby se vstupuje do prvního, který je trochu jako kancelář, a pak do druhého, ve kterém spím a mám tam svoje osobní věci a je tam vstup do koupelny a WC. Kuchyň je společná ve vedlejší místnosti se vstupem z hlavní chodby. Fara je stará budova, takže ta dispozice není úplně nejlepší.

Když jsem bydlel, s výjimkou malých krátkých přestávek, na faře tolik roků sám, nedovedl jsem si představit, že bych mohl žít na faře, kde už někdo je. Ale ono to jde. Každý máme svoje soukromí, bydlíme každý na jedné straně fary, takže dost daleko od sebe, než abychom se rušili, a v kuchyni se setkáváme.

S panem děkanem spolupracuji, řekl bych, spíš v té oblasti duchovní - mše svaté, svátosti a podobně. Do těch materiálních věcí nijak nezasahuji. Vždycky se nějak dohodneme, co je potřeba udělat.

Co Vás tady v havlíčkobrodské farnosti příjemně překvapilo?

To je zajímavá otázka. Nevím, jak na ni odpovědět. ☺ Tady tu část diecéze jsem vůbec neznal, takže jsem sem nepřišel s nějakými představami nebo předsudky. Věděl jsem, že Havlíčkův Brod je město a že ve městech je jiná situace než na vesnicích. Neměl jsem žádná očekávání. Tak co je tady, není nějakým překvapením, myslím, že to k městu patří – to, že je tady víc lidí v kostele, že tady jsou různé farní aktivity apod. Jsem tady půl roku, takže jsem ještě všechno nepoznal a do všeho nepronikl. Určitě tady není nebe na zemi a také tady neplatí pro celou farnost, pro všechny farníky to biblické: „Měli jedno srdce a jednu duši.“ Asi v každé farnosti jsou určité skupinky, které nadržují spolu, a divil bych

se, kdyby tomu tak nebylo i tady. Ale vidím, že i tady jsou lidé, kteří jsou ochotni pomáhat ve farnosti a obětovat svůj čas pro druhé.

Asi jedno mě opravdu příjemně překvapilo, totiž že je tady tolik varhaníků. Ve farnosti, kde jsem byl, byl jeden, hrál v neděli, příp. na nějaké svátky. Bylo to ale pro něho náročné, protože každou neděli byl „připoután“ k varhanám a s rodinou ani nemohli někam jet. Byl z toho už unavený. Tak potom někdo sehnal varhaníka, který tam dojížděl z Hradce Králové.

Jak se Vám daří orientovat se v relativně velkém počtu místních věřících? Co Vám pomáhá se s nimi osobně seznámit?

Musím říct, že velmi přínosné v tomto ohledu bylo to, že mě bývalý kaplan P. Petr Soukal, nyní výpomocný duchovní v Havlíčkově Brodě (toho času na studiích v Římě), vzal na začátku, když tady byl v září, s sebou k různým lidem na oběd či večeři. Jména a místa mi moc v paměti nezůstala, ale postupem času se to obnovovalo. Třeba také setkání společenství modliteb matek, manželská setkání apod., kde se můžu účastnit, jsou příležitostí někoho poznat i jménem. Někdy si nějaké jméno napíšu na papír a v jaké souvislosti to bylo, abych si to potom připomenul.

Mnohé lidi budu znát určitě jen od vidění, je jich tady ve farnosti hodně. Jak říká Felix Holzmann: „Hlavně tři věci si nepamatuju: jména, čísla – no a to třetí – to jsem už zapomněl.“ ☺ Pro mě to jsou jména. Ono jich je najednou hodně, a pokud se neopakují, nepřipomínají, tak mi moc v paměti nezůstávají. Možná to bude i tím stářím.

Jak trávíte svůj volný čas? Máte nějaké koníčky?

To je ale dost zvědavá otázka. ☺ Mám rád přírodu, květiny. Ledacos jsem pěstoval. Když jsem šel do semináře, musel jsem se mnohého vzdát. Na faře v Černilově, protože tam bydleli nájemníci a zahradu okupovaly ovce, to také moc nešlo. A když jsem se stěhoval sem, tak jsem na černilovské faře také něco zanechal. Ale asi to není nijak na škodu, zbavit se nějakých věcí, odpoutat se od něčeho.

Mám rád také staré věci. Obdivuji, co lidé kdysi dokázali třeba vybudovat - kolik je v naší vlasti krásných hradů, zámků, kostelů, co dokázali všechno vytvořit, třeba i technické věci – mnohá stará auta jsou svědectvím lidského umu a elegance. V těch věcech je nějaká hodnota, krása, která nezaniká a která promlouvá i do současnosti.

Takovým mým dlouhodobým koníčkem od konce 70. let bylo rádio, poslech zvláště krátkovlnného vysílání. Dnes už ten koníček je jen příležitostný, protože už také není skoro co poslouchat, a trochu jsem se časem přesunul i k poslechu radioamatérského vysílání. A na stará kolena luštím sudoku. A ještě musím říct, že také občas něco čtu.

Jací jsou Vaši oblíbení světci?

Mým křestním patronem je sv. Stanislav, krakovský biskup. Když jsem v roce 1984 v katedrále sv. Víta přijal svátost biřmování, tak jsem si před tím zvolil za biřmovacího patrona apoštola sv. Pavla. Ten je pro mě tím nejdůležitějším světcem. A zmínil bych ještě sv. Anežku Českou, protože ta mně i jiným umožnila jít cestou ke kněžství.

V tomto čísle časopisu Agapé píšeme také o papežích. Setkal jste se Vy někdy s nějakým papežem?

S papežem jsem se osobně nikdy nesetkal, ale na živo jsem viděl papeže sv. Jana Pavla II. Mezi čtenáři budou jistě lépe si pamatující, tak nevím, jestli se v něčem nepletu. Dvakrát to bylo v Praze, to byla první návštěva na Letenské pláni v roce 1990 a v roce 1995 na Strahovském stadionu a pak ještě v roce 1997 v Hradci Králové.

Co říci závěrem? Těší nás, že se Vám tady v Havlíčkově Brodě líbí. Přejeme si, abyste z naší strany cítil přijetí, ochotu k jakékoliv pomoci i podporu v modlitbě.

Já bych na závěr poděkoval za Vaše konstatování, že se mi v Havlíčkově Brodě líbí. ☺ A děkuji za přijetí, pomoc a modlitby.

Zjistil jsem už dávno a vidím to dnes na sobě, že představa, kterou jsem kdysi měl, že kněz je vzdělaný a zbožný, svatý člověk, není úplná. Protože je to jenom člověk, tak má také svoje chyby, nedostatky, různé povahové vlastnosti. Věřící si to uvědomují, vždyť to říkají v modlitbě, když se modlí za kněze ve farnosti. A kněz se zase modlí za své farníky.

Jenom vzájemná spolupráce na rovině vnější i duchovní může vést k dobrému dílu, které je možné s Boží pomocí ve farnosti i v lidských srdcích budovat.

Ať Pán Bůh žehná všem našim farnostem.

Otče Stanislave, moc Vám děkujeme za milý rozhovor.

Ať Vám Pán žehná a naplňuje radostí z kněžské služby.

za redakci Marta Růžková

Modlitba za kněze ve farnosti

*Pane Ježíši, děkujeme ti, že máme mezi sebou kněze,
tvého služebníka a správce Božích tajemství.*

*Prosíme tě, dej mu věrnost a vytrvalost v tak svaté službě
a nám živou víru, žes ho poslal ty.*

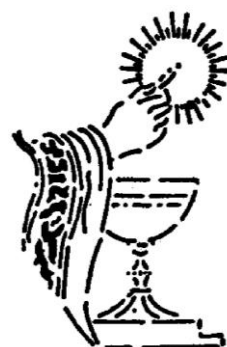
*Učinils jej naším duchovním vůdcem: dej mu ducha moudrosti a rady;
dej mu upřímnost otcovské lásky a nám dar úcty a oddanosti,
ať pozorně nasloucháme jeho slovům.*

*Vybral jsi ho z nás a pro nás,
člověka, který se musí potýkat se slabostmi našimi i svými.*

Dej nám i jemu trpělivost a vzájemné pochopení.

Dej mu zdraví pro jeho těžkou službu.

Ať je naším dobrým pastýřem a přivede nás do nebe. Amen.

Kronika

Matrika pokřtěných

(září 2022 – duben 2023)

Rozálie Anna Blažeková, Teodor Jan Blažek, Dominika Magdalena Marousková, Magdalena Dominika Marousková, Nela Eliška Mendlová, Nikol Zadinová, Tadeáš Tyrner, Jindřich Dlouhý, Radek Lukáš Müller, Stela Anna Sochorová, Alena Marie Dubinová, Johana Provazníková

Václav Josef Klečanský, Zdeněk Staníček, Patrik Ondřej Křest'an, Stela Marie Váchová, Michael Matyáš Petrus, Jan Pavel Smazal, Angel Dono, Anna Tereza Lacinová, Marek Štěpán Hruběš, Monika Marie Kreuzová, Petr Matyáš Jílek

Matrika oddaných

(září 2022 – duben 2023)

Tomáš Kocman a Lenka Mužátková

Pavel Talácko a Eliška Jandová

Josef Pešek a Zuzana Vágnerová

Matrika pohřbených

(září 2022 – duben 2023)

Marie Musilová (1938), Vlastimil Kadlec (1937), Věra Jiskrová (1937)

Josef Adamec (1949), Pavel Klement (1963)

Miloslav Janata (1931), Ing. Josef Jindřichovský (1942), Vladimír Paula (1951), Marie Adamcová (1938), Marie Svobodová (1933)

Barbora Joanna Bleha (1945)

Zdeňka Kutlvašrová (1939), Anna Kotlíková (1936), Marie Beránková (1938), Marie Ptáčníková (1941)

Vlasta Krejčová (1931), Pavel Panský (1942)

P. Josef Pecen (1931), František Sedlák (1930), Zdeněk Krontorád (1957), Marie Svobodová (1928), Žofie Vávrová (1932), Miloslav Háněl (1940)

Josef Čapek (1943), Bohumil Doležal (1956), Ivan Žigmund (1970)

Opravy našich kostelů v roce 2022

Také v roce 2022 probíhaly stavební práce a opravy v našich kostelích.

Přinášíme vám stručný přehled financování těchto akcí:

Kostel Nejsvětější Trojice - restaurování fresek v kupoli

Etapa II.: Farnost 750,-

Ministerstvo kultury 350.000,-

Celkem 350.750,-

Etapa III.: Farnost 3.400,-

Ministerstvo kultury 130.000,-

Celkem 133.400,-

Rozebrání a přestavění lešení - farnost 25.000,-

Kostel Nanebevzetí Panny Marie - dokončení restaurování oltářního obrazu sv. Barbory a další etapa restaurování rámu obrazu a oltáře + instalace

Farnost 58.800,-

Ministerstvo kultury 300.000,-

Celkem 358.800,-

Kostel sv. Kateřiny - etapa III. - replika barokního krovu + obnova vitrážových oken

Farnost 349.691,-

Ministerstvo kultury 250.000,-

Kraj Vysočina 350.000,-

Podíl města HB pro dotaci z kraje 106.000,-

Celkem 1.055.691,-

+ Spolek Epigram z. s. 150.441,-

zpracoval Jan Mašek, vikariátní stavební technik

Tříkrálová sbírka 2023

Tříkrálová sbírka je tradiční charitativní akce, kterou každoročně pořádá katolická církev v České republice. Cílem sbírky je pomáhat lidem, kteří potřebují finanční pomoc. Celkem se v letošním roce vybralo rekordních **162 638 229** korun. V diecézi královéhradecké se v letošním roce vybralo **25 398 837** korun. V roce 2023 se Tříkrálová sbírka konala i v našich vikariátech, a to ve vikariátu havlíčkobrodském a humpoleckém, jejíž výsledky jsou více než povzbudivé. V našich vikariátech bylo zapečetěno **491** kasiček a účastnilo se **1330** lidí, z toho **839** koledníků a **491** místních koordinátorů. Koledovalo se celkem ve **137** obcích našich vikariátů.

Oblastní charita Havlíčkův Brod se rozhodla podpořit několik sociálních projektů získanými finančními prostředky. Celkem bylo rozděleno více než **3,2 milionu** korun. Z toho **3 216 850** korun bylo získáno prostřednictvím kasiček během tradiční Tříkrálové sbírky. Dále bylo získáno **26 600** korun díky online koledě a **4 940** korun formou bezhotovostních darů. Tyto peníze budou použity k podpoře následujících projektů:

Středisko charitní pomoci Šatník, které se kromě jiného zaměřuje na poskytování pracovních příležitostí pro lidi, kteří jsou dlouhodobě nezaměstnaní či těžko uplatnitelní na trhu práce, obdrželo částku ve výši **638 000** korun. Tyto peníze pomohou podpořit udržení a rozvoj pracovních návyků a dovedností těchto lidí.

Sociálně aktivizační služba Šipka, která se stará o děti a mládež, které jsou ohroženy nepříznivou sociální situací tak, že nemohou vést běžný život, obdržela **250 000** korun. Tyto prostředky umožní financovat letní pobytový tábor pro tyto klienty, kteří by si jinak nemohli dovolit účast na školních výletech a dalších aktivitách.

Středisko rané péče obdrželo **150 000** korun na organizaci pedagogicko-rehabilitačního pobytu pro rodiny s postiženými dětmi. Tento pobyt umožní rodinám seznámit se navzájem, vyzkoušet různé terapeutické aktivity a lépe se vyrovnat s postižením svého dítěte.

Na realizaci **humanitárních projektů v zahraničí** bylo darováno **150 000** korun. Tyto peníze budou využity na projekty v Indii, jako jsou kvalifikační kurzy pro nevyučené a nezaměstnané mladé lidi, dětské večerní vzdělávání, podpora nemajetných studentů a vysokoškolských studentů.

Na podporu při **mimořádných událostech** bylo vyčleněno **42 000** korun. Peníze budou použity na krytí nákladů při povodních, požárech, hurikánech či jiných živelných pohromách.

Oblastní charita Havlíčkův Brod již začala plánovat své aktivity pro následující rok, včetně tradiční Tříkrálové sbírky. Charitativní organizace se těší na další úspěšnou sbírku, která jim umožní dále podporovat ty nejpotřebnější.

Ve zkratce - Oblastní charita Havlíčkův Brod plánuje několik projektů s cílem poskytovat sociální služby a podporovat sociálně vyloučené lidi v regionu. Plánuje **koupit bývalou ekonomickou školu a zrekonstruovat ji** na centrum pro různá střediska charitních služeb. Také chce podpořit pracovní místa pro dlouhodobě nezaměstnané lidi, financovat letní tábory pro sociálně vyloučené děti a organizovat rehabilitační pobyt pro rodiny s postiženými dětmi. Dále plánuje podpořit humanitární projekty v Indii a krytí nákladů při mimořádných situacích, jako jsou například povodně nebo požáry.

Alexandra Rychlá, koordinátorka Tříkrálové sbírky

**Oblastní charita
Havlíčkův Brod**

Hledá dobrovolníky z řad farníků

Na 22. 12. 2023 sháníme dobrovolníky z řad farníků na sehrání Živého betléma.

Přijďte s námi oslavit narození Ježíše Krista a zároveň předávat poselství.

V případě zájmu nás neváhejte kontaktovat na tel.
čísle: +420 731 604 743

**„Byl jsem nemocný a navštívili jste mě,
byl jsem opuštěný a věnovali jste mi svůj čas...“**

Dobrovolnická činnost pod hlavičkou Oblastní charity Havlíčkův Brod

Oblastní charita v Havlíčkově Brodě je nezisková organizace, která se zaměřuje na pomoc potřebným v rámci vikariátu Havlíčkův Brod a Humpolec. Jednou z nejdůležitějších činností této organizace je dobrovolnictví.

Dobrovolníci jsou pro Oblastní charitu Havlíčkův Brod neocenitelní, protože díky nim mohou poskytovat pomoc širokému okruhu lidí v různých oblastech.

Dobrovolníci se mohou zapojit do mnoha aktivit, které organizace nabízí. Můžou pomáhat v charitních sbírkách, při organizaci akcí jako jsou například Pohádková cesta v Havlíčkově Brodě nebo jarmarky. Kromě toho se mohou stát i pravidelnými dobrovolníky, kteří se věnují určité oblasti práce charity např. s dětmi, seniory atp.

Jako dobrovolník Oblastní charity Havlíčkův Brod můžete najít uplatnění také ve spolupracujících organizacích. Jednou z nich je **dobrovolnická činnost v Okresní nemocnici Havlíčkův Brod.**

Dobrovolníci zde docházejí zejména na oddělení následné péče a rehabilitace. Jednou z mnoha aktivit jsou například rukodělné dílničky, které se vztahují ke konkrétním událostem v roce, jako jsou například Vánoce či Velikonoce. Dobrovolníci vnášejí do nemocnice spoustu radosti nenáročnou činností jako je vedení rozhovoru s pacienty, kteří jsou upoutáni na lůžko. Nezůstává to samozřejmě jen u povídání, pacienti si s dobrovolníky rádi poslechnou hudbu, čtou nebo ocení i drobný doprovod po oddělení.

Dobrovolníci mohou také působit v Domově pro seniory města Havlíčkův Brod. Dobrovolník dochází do zařízení, kde se může realizovat při rukodělných činnostech, stejně tak jako v rámci aktivizačních technik. Klienti jsou velmi vděční za každou návštěvu dobrovolníka, který jim je ochoten nezištně věnovat trochu svého času.

Dobrovolníci dochází také do našich středisek. Naše cílové skupiny jsou velice rozmanité, proto záleží na preferencích dobrovolníka, na které z těchto cílových skupin cílí. Dobrovolníci pracují s dětmi, mládeží, matkami s dětmi až po seniory.

STÁLE HLEDÁME NOVÉ DOBROVOLNÍKY!

Například pro Sociálně terapeutickou dílnu v Ledči nad Sázavou hledáme dobrovolníka, který je manuálně zručný v práci se dřevem, aby mohl podpořit naše klienty při rukodělných aktivitách. Centrum sociálních služeb Petrklíč v Ledči nad Sázavou také hledá dobrovolníka, který má dobrou znalost dané lokality a je fyzicky zdatný. Mnoho klientů touží po vycházce po Ledči, nicméně někteří z klientů mají sníženou hybnost, tudíž je potřeba klienty individuálně převážet na invalidním vozíku.

Stále hledáme dobrovolníky, kteří by měli zájem docházet do Okresní nemocnice Havlíčkův Brod či do Domova pro seniory Reynkova. Dveře jsou otevřeny také dobrovolníkům, kteří se chtějí realizovat pouze rámci Oblastní charity HB.

V rámci dobrovolnické činnosti se nám již podařilo zrealizovat spoustu dobrých skutků, pomoci spoustě lidem a zrealizovat mnoho kulturních akcí. Mohu uvést pár příkladů jako je dobrovolnická činnost v Okresní nemocnici Havlíčkův Brod, sbírky potravin, pohádkové cesty, charitní běh, charitní ples a především přímá pomoc lidem, kteří ji potřebovali nejvíce.

Oblastní charita v Havlíčkově Brodě je otevřená všem lidem, kteří chtějí pomáhat. Nemusíte mít žádné speciální schopnosti, stačí jen chtít pomoci druhému. Dobrovolníci se také mohou setkat s lidmi z různých oblastí života a získat nové zkušenosti a znalosti.

Prostřednictvím dobrovolnictví lze také rozvíjet své sociální a komunikační dovednosti a získat nové kontakty. Dobrovolníci mohou mít pocit smysluplnosti, že dělají něco užitečného a pomáhají lidem, kteří to potřebují.

V dnešní době je dobrovolnictví velmi důležité. Je to prostředek, jak můžeme pomoci těm, kteří to potřebují, a zlepšit tak svět kolem nás i ten v našem bezprostředním okolí. Proto bychom rádi využili každou příležitost, abychom pomohli druhým a podpořili organizace, které se snaží pomáhat lidem v jejich nepříznivých životních situacích.

Proto ze srdce děkujeme všem, kteří nám pomáhají pomáhat.

S pozdravem Alexandra Rychlá

koordinátor dobrovolníků a Tříkrálové sbírky

za Oblastní charitu Havlíčkův Brod

Pokud by někdo z havlíčkobrodské farnosti měl zájem pomáhat tímto způsobem, neváhejte kontaktovat pracovníky charity na telefonním čísle 569 426 070, na mobilu 731 604 743 nebo emailové adrese rychla.alexandra@charitahb.cz

Vzpomínky na P. Josefa Pecna

*"Já jsem vzkříšení i život.
Kdo věří ve mne,
i kdyby zemřel, bude žít."
Jan 11, 25*

Všem, kdo jste ho znali a měli rádi, oznamujeme,
že si Pán povolal svého služebníka, bratra,
drahého tatínka, dědečka, švagra a strýce,

P. Josefa Pecna

z Havlíčkova Brodu

Zemřel v tichosti ve středu dne 22. února 2023
ve věku 92 let.

S naším drahým zesnulým se naposledy rozloučíme v sobotu dne 4. března 2023
ve 13.00 hodin v děkanském chrámu Páně Nanebevzetí Panny Marie
v Havlíčkově Brodě.

Po církevním obřadu bude uložen do rodinného hrobu.

Jménem pozůstalých:

***Zdislava, dcera s rodinou
František, syn s rodinou
Dominik, syn s rodinou
kněží havlíckobrodského vikariátu
a ostatní příbuzní***

* 4.3.1931

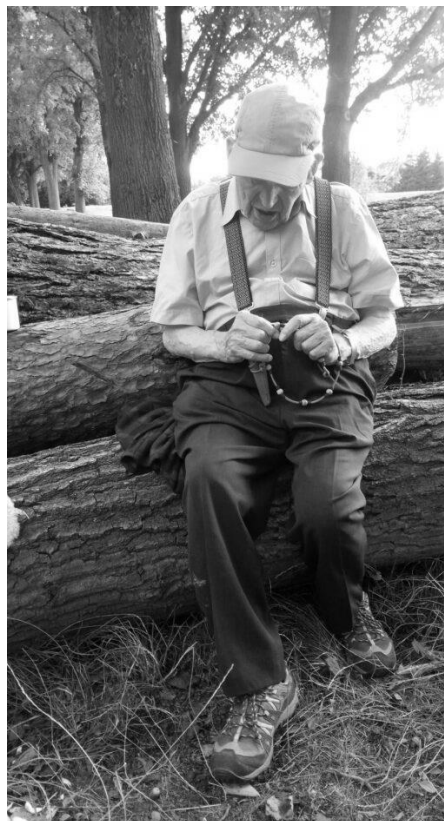
Pohřební služba Jaroslav Duben Havlíčkův Brod, Pražská čp. 2949, tel: 569 427 574

Sloužil Bohu radostně a věrně

Milí farníci,

každý z nás bychom mohli vyjmenovat spoustu hezkých věcí, které jsme s naším otcem Josefem Pecnem prožili nebo kterých si na něm vážíme. O některé už jsem se s vámi v průběhu času rozdělil v Agapé či na našem farním webu, ale pokusím se je shrnout do těchto pár řádků.

Díky otci Josefovi jsem se dostal k pastorační službě nemocným a nakonec i k jáhenství. Obdivoval jsem jeho obětavost a pokoru, s jakou se lidem vždycky věnoval, a také to, že **nikdy, pokud to bylo jen trošku možné, neříkal lidem ne**, dokonce i když jemu samotnému to jistě působilo mnohé nesnáze. Snad právě proto **nechal hlubokou stopu v srdcích těch, kterým obětoval kus svého života**.

Jako jáhen jsem měl několikrát tu vzácnou příležitost být s otcem Josefem u oltáře, když zaskakoval v některé farnosti za jiné kněze, anebo při mši svaté u nich v domově pro seniory, kde bydlel. Pokaždé jsem prožíval hlubokou radost být po boku člověka, který **slouží Kristu celým srdcem a s velkou radostí**, a bylo to poznat mimo jiné podle toho, že při eucharistické modlitbě nikdy nedokázal skrýt své dojetí, protože se mu při proměňování vždy zlomil hlas. Nevím, co se mu v té chvíli honilo hlavou, možná celý jeho bohatý život a vděčnost za Boží milosti, které i přes svůj upracovaný život prožil jak v požehnaném manželství, tak v jáhenské a nakonec i v kněžské službě. Možná to, jak v mládí toužil být knězem, ale po roce 1949 to nebylo možné a musel ze semináře odejít. Možná v tu chvíli proměňování žasl nad tím, že Boží cesty dříve nebo později člověka vždycky dovedou k Pánu, a že se vždycky naplní jeho příslib a vůle.

Velice inspirující pro mě vždycky byla Josefova dobrá mysl a dobrosrdečnost. Nikdy jsem ho neslyšel si na něco nebo na někoho stěžovat a i ve složitých situacích neztrácel smysl pro humor. Na otázku jak se mu vede, vždycky s úsměvem odpovídal: „Líp než si zasloužím.“ Velkým člověkem pro mě byl i proto, že nikdy nepřikrášloval své chyby a nedostatky, býval velmi otevřený.

Jsem věčný Pánu, že si otce Josefa povolal v požehnaném věku a de facto takřka v plné síle na člověka ve věku 92 let, protože ještě nedávno běhal po procházkách v přírodě a před Covidem dokonce ještě na běžkách. Jsem rád, že odešel

v naprostém pokoji a že i rozloučení s ním nebylo vlastně nijak smutné, ale doslova slavnostní. Jemu i jeho manželce Františce přeji věčný pokoj a nám, kéž nás provází svou přímluvou a vyprošuje pro nás Boží milost obstát na našich životních cestách.

jáhen Petr Trefil

Rozzářil náš domov

Při vzpomínce na pana Josefa Pecna se mi v mysli rozhostí vnitřní klid a pocit úcty. Tak na mě setkávání s tímto vzácným člověkem působilo a zanechává pocit dodnes.

S panem Pecnem jsem se poprvé setkala již v mládí, jelikož jsem s jeho synem navštěvovala základní školu v Havlíčkově Brodě a též moje maminka s panem Pecnem pracovala v čistírně v Havlíčkově Brodě. Z jejího vyprávění vždy zněla úcta k tomuto člověku. Vyprávěla mi, jak jí vždy pomáhal, když jako mladé děvče nastoupila do nové práce.

Proto, když jsem se v roce 2011 s panem Pecnem potkala, kdy žádal o umístění do domova pro seniory společně s manželkou, jsem věděla, že do našeho domova přichází člověk, který náš domov rozzáří svým přístupem k životu. Do domova se rozhodl jít z důvodu toho, že manželka byla vážně nemocná a on již nezvládal o ni pečovat doma. Po celou dobu se s naší pomocí o svou ženu staral a poskytoval jí podporu v nelehkých životních situacích.

Ve volných chvílích místo toho, aby odpočíval, rozdával duchovní útěchu klientům a stal se duchovním otcem našeho domova. Po smrti své milované ženy byl vysvěcen v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Havlíčkově Brodě na kněze. Od té doby sloužil mše v našem zařízení nejenom pro klienty, ale i pro občany z Havlíčkova Brodu. Otec Pecen vždy říkal: *„Pán mi dal možnost poznat vše, co jsem si přál. Měl jsem milující rodinu a mohl jsem celý život zasvětit Bohu. Na sklonku svého života jsem mohl vykonávat to, k čemu jsem byl povolán“*.

Po jeho smrti jsem v naší jídelně našla hůl zavěšenou na držáku holí. Kolegyně říká: „Někdo ji zde zapomněl.“ Na rukojeti bylo napsáno jméno otce Pecna. S pokorou a úctou jsme ji daly zpět. Má to tak být. Přejeme si, aby duch otce Pecna nadále byl s námi v našem domově a ochraňoval všechny naše klienty, kteří zde našli svůj domov.

Na závěr musím říci, že byla čest být s tímto člověkem a poznat jeho moudrost a pokoru.

S úctou Magdalena Kufrová, ředitelka Domova pro seniory Reynkova

Objevil Pramen vody živé a uměl z Něj pít

Jak „Pecníka“ vystihnout nejlépe? Sám říkal, že komu je hodně dáno, od toho se hodně očekává. Myslel tím na mystický zážitek, kdy v 15 letech uslyšel na pouti Boží hlas: „*Pojď za mnou.*“ Bral to jako velkou milost a podřídil tomu všechno.

Byl to člověk průhledný, beze lsti a postranních úmyslů, možná až trochu naivní. V dnešní době intrik, lstí a strategií působil až exoticky svou prostotou. Překážky překonával spíš vytrvalostí a houževnatostí, než rozumem. To je taky cesta, ale většinou mnohem trnitější. Možná proto si někdo myslí, že nebyl moc inteligentní. Opak je pravdou, kdyby měl lepší zázemí, byl by to studijní typ – pálilo mu to. Brodský gympl patřil v 50. letech k velmi tvrdým školám a on, přestože se mohl učit jen po nocích, odmaturoval. Bylo hodně těch, kdo měli mnohem lepší podmínky a neprošli. Strávila jsem s ním hojně času - dokud mu to myslelo, daly se s ním vést zajímavé duchovní hovory, nebyl žádný knihomol, ale život ho naučil...

Josef byl všemu otevřený, vše nové ho zajímalo a do všeho, co ho lákalo, šel s gusem a radostí dítěte. Měl až do konce života mladou svižnou duši – něco jako: *ty jsi mladej od náтуры a né od elixíru*. Josef totiž objevil Pramen vody živé a uměl z Něj pít.

Měl i řadu chyb jako ostatně my všichni, to mu ale neubírá na kráse a skutečnosti, že to byl super pokorný člověk ochotný strpět obrovskou nadstandartní škálu ponižování, ústrků a zneužívání, kdy leckdy opravdu sklonil hlavu, klepal a prosil... Byla to abnormální léty vycvičená schopnost. Pecník si práci nevybíral a šel k těm nejméně atraktivním, zato nejpotřebnějším.

Jeho posledních cca 12 pohodových let měl jako kompenzaci za tvrdé dětství a těžké mládí. Jak krásně takový život může končit!

Bylo mu 82 let, když se stal knězem a rozkvetl tím jak rajská zahrada a to skvostné rozmáchnutí křídel by mu mohl závidět mnohý mnohem mladší. Nadělal za těch bezmála 10 kněžských let ještě spousty duchovní a pastorační práce. Šťastný to člověk!

Bohumila Jermlová, dobrovolnice z domova pro seniory

Poslední mše svatá v našem kostele

Je Štědrý den, jsem v sakristii a chystám vše potřebné na odpolední mši svatou. Dnes ji bude prvně sloužit P. Stanislav Jílek, který je u nás v Havlíčkově Brodě necelé čtyři měsíce. Přišel také P. Vojtěch Jiří Černý a obléká se ke mši svaté. Najednou se otevřou dveře a vchází P. Josef Pecen v doprovodu jáhna Petra Trefila. Svým úsměvem okamžitě rozzáří atmosféru v sakristii.

Podávám mu ruku: „Vítám Vás, otče. To je milé překvapení, že jste přišel. Jak se máte?“ Asi už si nepamatuje, kdo já jsem, ale s laskavostí odpovídá: „Já se mám lépe, než bych si zasloužil...“ Oblékáme ho do liturgických rouch, pokorně stojí a říká: „Já nevím, jestli budu při mši svaté všechno dobře vědět.“ „Nebojte, otče Josefe, budu Vám stát po boku a případně napovídat,“ uklidňuje ho hned Petr, jako správný voják. ☺ „Jenom Vás nenecháme kázat, otče,“ říká vesele další jáhen Jiří Kadlec. „To by trvalo moc dlouho.“ ☺ Oba jáhni se smějí a P. Pecen laskavě pokyvuje. Pro Petra i Jirku je otec Josef celoživotním vzorem.

Ministranti zazvoní na zvonek, rozeznějí se varhany a začíná mše svatá. Jako tradičně je v kostele plno lidí. Rodiny s dětmi, mládež, ostatní věřící i lidé, kteří se objevují pouze na Štědrý den. Všichni jsou plni očekávání na prahu vánočních svátků. Mají také radost, že je mezi námi po delší době jako vzácná návštěva i otec Josef Pecen a mnozí ho pak osobně přijdou pozdravit do sakristie a popřát mu požehnané Vánoce. Nikdo netuší, že ten den byl s námi v kostele naposledy.

Uplynula doba vánoční i krátké mezidobí a ocitli jsme se na začátku postní doby. Ve čtvrtek po Popeleční středě najednou rozesílá Petr Trefil farníkům hromadnou

esemesku: „Milí farníci, dnes v noci nás náhle, ale pokojně opustil náš drahý otec Josef Pecen. Vzpomeňme na něho v modlitbě s vděčností za vše požehnané a krásné, čím naplnil svůj i náš život, a přejme jeho duši věčný pokoj a radost u Pána.“

Pohřeb se koná v sobotu 4. března. Je to shodou okolností den jeho narozenin. Dnes by mu bylo 92 let. Jak říká jáhen Petr ve smuteční řeči, věříme a doufáme, že ty své narozeniny už slaví v nebi. Havlíčkobrodský kostel Nanebevzetí Panny Marie je opět plný. Dva královéhradečtí biskupové, asi 15 kněží, 3 trvalí jáhni, ministranti, rodina a příbuzní, havlíčkobrodští farníci a další lidé. Připomínáme si jeho naplněný život. Před necelými 10 lety přijal v tomto chrámu z rukou otce biskupa Jana Vokála kněžské svěcení. Předtím zde sloužil 20 let jako jáhen. Atmosféra není vůbec smutná, spíše slavnostní. Pokud někdo pláče, jsou to slzy dojetí, vděčnosti a radosti. Vyprošujeme mu všichni vroucně Boží milosrdenství, odpuštění a odměnu za jeho dobrý život. Otec biskup vděčně vzpomíná v kázání, jak otec Josef byl před několika lety u lůžka jeho umírající maminky v domově pro seniory a doprovázel ji do Boží náruče.

Za zvuku zvonů a mariánské písně je vynášena rakev z kostela. S úctou ji nesou oba jeho synové, jáhen Petr a nynější farář P. Oldřich Kučera. Na hřbitově je uložen k věčnému odpočinku. Loučíme se s ním, ale zároveň cítíme, že on tady v Brodě s námi bude pořád. Jeho přítomnost bude nenápadná, tak jako byl skromný a pokorný jeho život. Dal nám všem příklad obětavého, zbožného a laskavého člověka. Věříme, že jsme získali nového přímluvce u Boha.

Byl to svatý člověk. Bohu díky za něj.

Marta Růžková, 7. 3. 2023

Byla na něm vidět radost z kněžství

Občas jsme chodili na mše svaté, které sloužil P. Pecen v neděli v 15 hodin v domově pro seniory v Reynkově ulici. Vždy to bylo velmi milé setkání. Na otci Josefovi bylo vidět, že jej kněžství opravdu baví a že má rád všechny lidi bez rozdílu. Postupem času jej sice opouštěla paměť – proto později nemohl sloužit mše svaté sám - ale radost mu zůstala až do konce jeho dnů.

Když jsem se dozvěděl o jeho náhlé, ale pokojné smrti, tak jsem si uvědomil, jaký to byl vzácný člověk. Otec Josef tady s námi bude pořád. Jen teď trochu poodešel. Věřím, že se zase setkáme. Odpočinutí věčné dej mu Pane!

Jan Pavlík

Zvon Florián

V pátek 10. února 2023 se do Brodu vrátil svatý Florian. Starobylý zvon, který byl v listopadu roku 2017 sejmuto ze ztrouchnivělé věže kostela svaté Kateřiny. Naštěstí byl řemeslníky sundán včas a nespádl ze shnilých trámů věže sám. Následně byl očištěn od největších nánosů holubinců a ostatní špíny a umístěn v kostele svatého Vojtěcha.

Koncem dubna 2022 si zvon vyzvedl zvonař Michal Votruba, který jej odvezl do své dílny v Myslkovicích. Zvon nebyl vážněji poškozen, zato zvonové příslušenství bylo takřka celé nepoužitelné. Dubová hlava byla značně degradovaná a kované čepy uvolněné. Ostatní kování bylo doplňované v pozdějších dobách a po řemeslné stránce nebylo příliš povedené. Veškeré tyto součásti bylo tedy nutné vyrobit nové. Původní srdce zvonu ale zůstalo zachováno. Je vykováno z oceli, kterou bylo nutné takzvaně popustit, neboli zahřátím změkčit, aby nadměrně nepoškozovala opravený zvon. Po odborném očištění Michal Votruba zvon opatřil patinováním včelím voskem a následně jej zkompletoval s novým příslušenstvím.

Zvon Florián z kostela svaté Kateřiny v Havlíčkově Brodě byl ulit roku 1693 ve známé české dílně Jana Pricqueye mladšího. Samotný váží 137 kg, spolu s příslušenstvím pak přes 170 kg. Spodní průměr zvonu je 598 mm, tloušťka úderového věnce je 43 mm. Hlavní nárazový tón je přibližně f^2 . Zvon je odlit ze zvonařského bronzu. Jedná se o slitinu mědi a cínu, kde obsah cínu je větší než 20 %.

Restaurovaný zvon je nyní vystaven v děkanském kostele, kde si jej můžete prohlédnout. V rámci Noci kostelů bude jeho podrobný popis pro návštěvníky kostela k dispozici, zde tedy nebudeme zabíhat do podrobného popisu výzdoby.

Za zmínku však stojí alespoň česky psaný nápis na krku zvonu, který zní: „KE CZTI SLAWIE BOZI A S. FLORIANA LETA 1693.“ Na plášti zvonu jsou hlavičky andělíčků, které jsou typické pro Pricqueyovu dílnu, dále pěkně zachovalý znak tohoto zvonařství a též figurální zobrazení Panny Marie s dítětem, svaté Ludmily a svatého Václava. U brodského zvonu si můžeme všimnout ještě jednoho drobného, ale pro Pricqueyova díla charakteristického detailu výzdoby. Je to drobný křížek a ručka ukazující na začátku nápisu.

Zajímavé je, že v minulosti byl asi provaz pro zvonařa nepříliš šťastně veden přes věnec zvonu, který při zvonění viditelně „obrousil“ téměř v jedné čtvrtině jeho obvodu.

Pár řádků se sluší věnovat autorovi zvonu. Po třicetileté válce byla z velké části přerušena tradice českých zvonařských dílen. Oproti tomu poptávka po nových zvonech, které by nahradily zvony za války zrekvírované, byla veliká. To vedlo k zakládání nových zvonařství rodinami, které do naší země přišly z ciziny, což byl případ i Jana Pricqueye, který se svou ženou a dvěma syny Štěpánem a Janem přišel z Lotrinska a založil roku 1651 zvonařství v Klatovech.

Synové se u otce vyučili a pokračovali ve zvonařském řemeslu ve svých dílnách. Štěpán zůstal v Klatovech a mladší Jan zřídil huť v Mladé Boleslavi. A právě v dílně Jana Pricqueye mladšího byl ulit roku 1693 brodský zvon Florián. Po Janu Pricqueyovi ml., který zemřel roku 1697, převzal rodinné zvonařství jeho syn Mikuláš. Zajímavostí pro náš region je, že posledním Mikulášovým dílem byl zvon pro klášter v Želivě, který ulil roku 1743.

Náklad na restaurování zvonu Florián činil 47 301 Kč. Částku uhradil Spolek Epigram z prostředků veřejné sbírky. Děkujeme dárcům i všem ostatním, kteří s opravami na kostele svaté Kateřiny pomáhají.

Pokud se v letošním roce podaří dokončit věž kostela svaté Kateřiny, vrátí se do ní i Florián. Bude zavěšený za novými zvukovými okny, otevřenými do třech stran. Před zavěšením do věže bude ještě nutné pro zvon zhotovit novou zvonovou stolicí.

Jde o dubovou konstrukci, která v původní věži chyběla, a která bude lépe přenášet dynamické účinky od kývajícího se zvonu do konstrukce věže a sníží tlak i rázy na krov i zdivo kostela. Ve zvonové stoličce bude místo i pro případný druhý, menší zvon.

Vít Vodrážka

Ohlédnutí za postní duchovní obnovou

V sobotu 18. března 2023 se konala v naší farnosti postní duchovní obnova s naším bývalým kaplanem Jakubem Brabencem, na kterou dorazilo velké množství lidí všech věkových skupin. Jakub měl dvě přednášky na téma Modlitba sv. Františka. Zaujala mě např. myšlenka, abychom si dávali pozor na zákeřnou sebelítost, abychom se nemotali kolem svého já, ale dívali se na druhé a na Boha, abychom nevláčeli Ježíše za sebou, ale naopak ho nechali jít před námi a následovali ho.

V přestávkách mezi přednáškami byla možnost jít ke svátosti smíření nebo k duchovnímu rozhovoru a zájemců bylo tolik, že Jakub pokračoval i po ukončení programu. Obnova vyvrcholila mší sv., kterou s Jakubem celeburovali i o. Oldřich a o. Vojtěch. Myslím, že jsme všichni Jakuba rádi viděli (a slyšeli), což krásně vyjádřili v poděkování manželé Blažkovi, a i Jakub se s námi rád sešel.

Můžeme se těšit, že se s ním opět uvidíme na pouti do Neratova v sobotu 29. 4. Díky Bohu, díky Jakubovi a díky vám všem, kteří jste se jakkoliv zapojili do přípravy a průběhu obnovy a přispěli tak k jejímu pěknému průběhu!

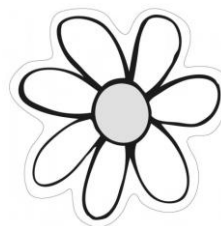
Jana Stará

Spolčo mladších děvčat

Jak se to tak stalo, že v havlíčkobrodské farnosti vznikl prostor pro setkávání mladších děvčat ve víře, v lásce a v naději? Inu, bylo to takto: Už delší čas probíhá v naší farnosti setkávání ministrantů, společenství starších dětí i spolčo mládeže. Paní katechetky a katecheté vyučují náboženství pro všechny ročníky základní školy – ale, jak si všimla jedna pozorná paní katechetka, mladší děvčata neměla moc příležitostí, jak se sejít a v křesťanském duchu společně prožívat a sdílet duchovní témata.

A protože paní katechetka není jen všímavá, ale i ochotná něco pro věc udělat, slovo dalo slovo a najednou tu byla i skupinka žen (včetně jedné velmi mladičké ☺), které se ujaly vedení společenství mladších děvčat.

Scházíme se na hodinu v pátek jedenkrát za 14 dní na havlíčkobrodské faře, v 16:45 hod. Tak, aby kdo chce, mohl volně navázat bohoslužbou, která začíná v kostele hned vedle fary v 18:00 hod.

A co během spolča děláme?

Začínáme vždy modlitbou, prosbou. Povídáme si, jak se která z nás měla, co ji potkalo zajímavého, pěkného, nebo i tíživého. Na řadu přijde i téma evangelia, které se čte o nadcházející neděli. Porozumět někdy jeho významu může být pro děti těžší. A proto se ho snažíme hravou formou uchopit dopředu, aby v neděli bylo pro děvčata snazší udržet pozornost a hlavně vědět, o čem pro ně osobně evangelium může být.

Hodina nám většinou uteče jako voda, ale stihneme během ní i hraní her, nebo třeba výrobu něčeho pěkného, malování obrázků a podobné věci. Celý rok nás provází příběhy a kartičky s úkoly, které nám napomáhají dojít do toho správného cíle. Můžete hádat, jaký cíl to je ☺.

Zveme všechny mladší dívky na prvním stupni ZŠ, aby se k nám přidaly. Můžete napsat na mail anezka13st@gmail.com nebo se ozvat na telefon 605 412 587.

Za tým společenství mladších děvčat

Lenka

Skautský oddíl Blesk

Každoroční výprava

Vařící výprava roku 2023 je úspěšně za námi a zde je tedy její stručné shrnutí. Jak se již stalo milou několikaletou tradicí, původně iniciativou dnes již starších skautů – roverů, i letos se konala zimní vařící výprava. Je to akce, jejíž hlavním cílem je vyzkoušet si uvařit něco netradičního v zimních podmínkách a hlavně venku na ohni. Takže již bylo možno ochutnat takové delikatesy jako kebab, palačinky, sushi, hranolky a další. Letos se účastnili nejen skauti, roveři, ale i vlčata. Již po několikáté byla tato hostina na vršku bývalého hradu Ronovec nedaleko Havlíčkova Brodu.

Po nákupu surovin na předem domluvené pokrmy jsme vyrazili ranním vlakem do Břevnice, z níž jsme poté vlastním pěším pohonem došli na místo určení. Po příchodu na Ronovec jsme rozvinuli základní tábořiště po menších skupinkách vlčat, skautů a roverů. No a v tuto chvíli nám již nic nebránilo v započetí naší kulinářské soutěže. V následujících hodinách se zajisté nikdo nenudil. Bylo za potřebí nošení dřeva, vaření, no zkrátka každý přiložil ruku k dílu. A to se více než podařilo. Když byly všechny skupiny připraveny, začalo ochutnávání a následné hodnocení jídel. Po úklidu místa vaření a sbalení všech věcí jsme se vydali zpět na vlakovou zastávku do Břevnice, kde jsme si krátce zhodnotili průběh výpravy.

Po návratu zpět do Havlíčkova Brodu už jsme si jen řekli skautské "NAZDAR!" a rozešli se s pocitem pěkně strávené soboty do svých domovů.

Vojtěch Šrom

Putování ke skautské dospělosti

Rovering je skauting, rozvíjející jeho smysl a umožňující v plné míře si uvědomit hodnoty, které skautský život přináší. Je cestou k pochopení celosvětového rozměru skautingu. Je časem, kdy začínáme hlouběji chápat skautský zákon, jeho ukotvení ve třech základních principech skautingu a kdy přebíráme odpovědnost ze skautských principů vyplývajících.

Rovering je Služba sobě, bližním, společnosti a vyššímu principu. Služba dobrovolná a nezištná, vyžaduje odhodlání a odvahu. Je rozhodnutím každého z nás.

Rovering je příležitost k hledání a nalézání, k přemýšlení a pochopení. Je cestou k vymezení hranic našich možností a výzvou k jejich překonávání. Je příležitostí k osobnímu rozvoji, k pestrému a aktivnímu životu.

Rovering je společenství, nabízí přátelské prostředí, které je prostorem ke sdílení zážitků a zkušeností. Vychovává k aktivnímu občanství a k soužití s lidmi ve společenstvích na místní i celosvětové úrovni.

Kdo se chce stát roverem, musí se na tuto část skautského putování připravit. Závěrem a vrcholem této přípravy je složení slibu:

Pane, slibuji Ti, že se budu snažit být věrným roverem – vytrvalým poutníkem na cestě za Tebou, a že se na ni vždy znovu vrátím, kdybych z ní snad někdy sešel. Po vzoru rytířů dobrovolně přijímám závazek služby - jako jho, které netlačí. Prosím Tě, pomáhej mi plnit můj slib!

A právě letos, sobotu 11. března 2023 byla pro oddíl a hlavně pro dva kluky – rovery čekatele – uspořádána soukromá výprava s cílem přijmout tyto kluky do roverského kmene. Více v zápisku jednoho z nich:

ROVERSKÁ SLIBOVÁ VÝPRAVA

Dnes jsme se s rovery vypravili na cestu za roverským slibem, který jsem měl plnit já (Geralt) a Perňa. Měli jsme nasednout do vlaku směrem Chotěboř, ale cílová stanice nám byla neznámá. Podle instrukcí zbytku roverstva jsme všichni vystoupili v Rozsochatci a vydali se směrem na náš milovaný "hrad" Ronovec. Když jsme došli na kraj lesa, dostali jsme informaci, že si máme vyrobit poutnickou hůl a texty na zamyšlení.

Roveři mě a Perňu v ten moment opustili. Vydali jsme se tedy s Perňou na cestu za získáním roverské hole. Po úspěšném nálezů lískových prutů jsme hole vyrobili a vyrazili každý svou vlastní cestou, na které jsme rozjímali nad roverským slibem. V pět hodin odpoledne jsme se všichni sešli na domluveném místě. Zapálili jsme oheň a úspěšně jsme slibovali.

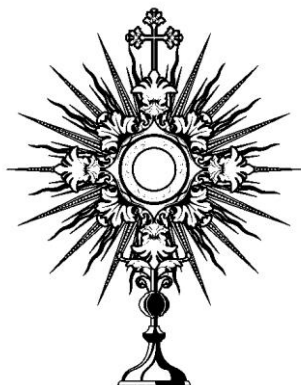
Ještě jsme nějaký čas rozmlouvali s ostatními u ohně o slibech ostatních přítomných. Po dohoření ohně jsme se vydali na pěší cestu zpět ke svým domovům. Doufejme, že budeme po zbytek života žít podle slibu, který jsme slíbili, a budeme dodržovat roverské heslo "ich dien" tedy "sloužím".

Stanislav Dvořák & Geralt

Světlo ve tmě

To je název evangelizace v Brně, které jsem se na konci března účastnila. Organizátoři vybrali uzavřený kostel sv. Máří Magdaleny na Masarykově ulici v centru Brna. Po celém presbytáři je dřevěné lešení až do stropu, jen uprostřed je místo na obětní stůl, nad kterým je upevněna veliká kopie ikony Ježíše, která je osvětlena.

V 16 hodin jsme se sešli v kostele, abychom se společně na misi připravili. Sešlo se nás okolo 20 laiků a 4 kněží. Nejprve jsme se seznámili a zjistili, kdo ovládá cizí jazyk a jaký. Jednoduchá výzdoba, úryvky z Písma sv. v různých jazycích, košíčky s názvem „Bůh tě slyší“, kam mohli lidi vkládat své prosby zapsané na papírky. Hlavní organizátorka, která byla v misijní škole a má zkušenosti z evangelizačních akcí, nám vysvětlila, jak celá akce bude probíhat. Někdo se měl modlit za průběh evangelizace a sloužit lidem přímluvnou modlitbou. Další měli oslovovat lidi na ulici, zvát je do kostela, provázet je, modlit se s nimi... Důležitou částí přípravy bylo vystavení Nejsvětější svátosti, společné chvály, modlitby a prosby k Duchu sv., abychom nespolehnali na sebe, otevřeli se Duchu sv., nechali se vést, aby skrze nás lidi oslovoval a hovořil k nim. Kněží se nad námi modlili a žehnali nám.

V 17 hodin jsme kostel otevřeli. Otevřenými dveřmi je z ulice vidět na obětní stůl, kde byla ozářená monstrance s Ježíšem. Mnoho procházejících lidí zjistilo, že je kostel otevřen a ihned do něj zamířili. Nejprve jsem šla na ulici a zkoušela oslovovat kolemjdoucí a zvát je do kostela a nabízet modlitbu. Rychle ze mě opadl ostych a vše šlo velmi lehce. Později jsem se šla do kostela věnovat se přicházejícím. Když návštěvník zůstal bezradně stát u vchodu, oslovila jsem ho a pozvala dál. Vysvětlila jsem mu, co se v kostele děje, nabídla mu lísteček, kam mohl napsat Bohu prosbu, poděkování, co ho těší či trápí. Většinou se každý posadil do lavice, vnímal atmosféru a psal na lísteček. Po celou dobu jsem stála v blízkosti a v duchu se modlila za tohoto konkrétního člověka, potom ho doprovodila před vystaveného Ježíše, kde své prosby vložil do košíčku a zapálil svíčku. Někdo se trochu rozpovídal, svěřil se, přijal nabízenou modlitbu, také jsem nabídla možnost rozhovoru s knězem, svátost smíření nebo požehnání.

Často upoutávala pozornost monstrance s vystaveným Ježíšem. Když jsem řekla: „Tady zde je Ježíš a s láskou se na vás dívá a má vás rád,“ tak lidi často říkali, že už dlouho neslyšeli, že je má někdo rád.

Oslovila jsem muže, byl to Ukrajinec, rychle hovořil, téměř jsem mu nerozuměla. On česky rozuměl a tak pochopil mou nabídku. Doprovodila jsem ho před Ježíše, kam dal svůj lísteček. Ještě dlouho se modlil. Mezitím jsem hledala paní, která hovořila rusky, ale nenašla jsem ji. Ke konci jsem oslovila ještě jednoho muže, opět hovořil ukrajinsky. Tentokrát paní byla k dispozici a s pánem pohovořila a modlila se s ním. Měla jsem velikou radost, že alespoň tomuto muži se někdo věnoval. Po celé dvě hodiny, co tato evangelizační akce pobíhala, byl v kostele veliký šrumeček. Vůbec nedokážu odhadnout, kolik lidí za ty dvě hodiny do kostela přišlo, ale bylo jich opravdu hodně. Po celé dvě hodiny měli kněží vždy u sebe někoho z návštěvníků.

Na závěr kněz požehnal všem přítomným v kostele, potom vyšel s Ježíšem před kostel a žehnal procházejícím lidem na ulici. Když už jsme uzavřeli kostel, zpívali jsme, chválili Boha, modlili se. Následovalo sdílení, jak kdo vnímal celou akci, co ho těšilo nebo oslovilo.

Je možné, že si pokládáte otázku, jak jsem se k této akci dostala? Jednoduše. V únoru jsem společně s manželem Petrem a naším jáhnem Jiřím Kadlecem jela do Brna na Oblastní setkání charismatické obnovy. Zde jsem neplánovaně šla na seminář o evangelizaci. Slovo evangelizace ve mně vždy vyvolává pocit strachu, bezradnosti. Jak evangelizaci uchopit? Jak mluvit o Bohu a jeho lásce k lidem, které to nezajímá, tak, aby necítili nátlak či manipulaci? Mám odvahu lidi vyslechnout a modlit se za ně? Účastníkům semináře byla nabídnuta možnost účastnit se této evangelizační akce. Tento způsob je velmi jednoduchý, vyzkoušený a lehce se do něj zapojí i ten, kdo nemá s evangelizací žádné zkušenosti, jako já.

Na závěr musím říci, že jsem ráda, že jsem se zvedla ze svého pohodlí a odhodlala se jít dělat konkrétní činnost pro Ježíše, pro ostatní lidi i pro sebe. Této evangelizaci jsem obětovala několik hodin svého času, ale mnohem víc jsem dostala po duchovní stránce. V srdci mám radost z toho, že Ježíš k sobě stále přitahuje a uzdravuje nejen mě, ale i ostatní lidi.

Chtěla bych Vás povzbudit, pokud s Ježíšem zažijete něco krásného, podělte se o to i s ostatními, nenechávejte si to pro sebe. Protože to je nejlepší evangelizace.

Lída Blažková
březen 2023

Zprávy z Výbuchu

***VÝBUCH**, křesťanské hudební uskupení. Scházíme se každý pátek v 19,00 hod na brodské faře. Kdo má chuť se k nám pěvecky přidat, neváhejte napsat na: vybuch@googlegroups.com. Možná jste si všimli, že je nás stále víc (a máme z toho velkou radost) - každý nově přichozí obohacuje naši kapelu a jsme za něj rádi (věkově jsme v rozmezí 12-55 let, muži i ženy – tak se neboj a přijď – máš-li chuť). Děkujeme farnosti, že můžeme mít útočiště na brodské faře. A nyní k našim některým aktivitám...*

Bohoslužba za děti do dlaně – Antonínův Důl

V listopadu se tradičně scházíme k hudebnímu doprovodu na mši svaté u kapličky Panny Marie. Mše je věnována dětem, které nemohou být zdravé, a za děti, které zemřely. Tato akce pořádaná v rámci Celosvětového dne nedonošených dětí je svým charakterem, návštěvností, atmosférou i příběhem velmi výjimečná. Většinou se odehrává v chladu a nečasu, u hlučné komunikace I. třídy Havlíčkův Brod – Jihlava, ale i tak to zde máme moc rádi. Zdejší kaple byla postavena rodinou Perníčkových v letech 2009 až 2010 jako poděkování za dar života a zdraví pro nedonošená dvojčata. Součástí jednoduché stavby je sloup se třemi špicemi, na jehož vrcholu je umístěn kříž. Před kaplí stojí kamenný kříž s nápisem: „Neprosím o zázrak, Pane, ale o sílu pro všední život.“

Podzimní večer chval 2022

Podzimní večer chval měl téma „Já v Boží náruči“. Naposledy s námi hrála naše milá Maruška Vejmelková, která odchází za prací jinam. Oživení večera přinesla Pavlínka se svým saxofonem a Martin s novou aranží písně „Nadevší mocí“. Jedna z myšlenek večera - stačí nepřekážet Bohu a on opravdu koná.

Adventní koncert v kostele sv. Ondřeje v Pohledu

Na adventní koncert u příležitosti znovuotevření kostela sv. Ondřeje v Pohledu přišlo do vymrzlého kostela asi 50 posluchačů, což bylo velmi milé. Maruška Vejmelková napsala přímo pro tento účel novou nádhernou píseň. Koncert se vydařil a potěšil nás a doufám, že i posluchače.

Vánoční koncert v Havlíčkově Brodě

Na vánoční koncert jsme nemohli použít stejné písně jako na adventním v Pohledu, protože advent a vánoce – to je něco úplně jiného. Tak jsem rozmlouval s Bohem a říkal jsem mu – byl bych moc rád, aby toto vystoupení pro Broďáky bylo perfektní, nové, krásné a překvapivé – vymýšleli jsme různé aranže písní a těšil jsem se, jaká to bude paráda... Člověk (já) míní, Pán Bůh mění. Jak jsem prosil, tak mi bylo dáno – koncert byl opravdu překvapivý. Zejména díky skutečnosti, že onemocnělo 10 zpěváků. A to je polovina sboru. A tak toto

vystoupení bylo pro mě zejména lekcí pokory. Ale věříme, že i přesto jsme udělali radost těm, kteří na koncert přišli. Děkujeme.

Postní večer chval 2023

Po výzvě kapelníka jsem se přihlásil, že si vezmu na starosti následující večer chval. Připravil jsem písně, které mám rád, a byly vhodné do formátu večera. Bohužel byly téměř všechny nové. Rozeslal jsem texty, noty a nahrávky a hýčkal se nadějí, že máme k dispozici asi 10 zkoušek a tedy je zvládneme nacvičit. Kytarista Jirka měl přání, zda by v rámci svého studia nemohl naše zpívání koncertně nahrát a vypracovat tak svoji ročníkovou práci. Díky tomu jsme měli dvě nahrávané generální zkoušky. Vlastní trénink na večer chval byl také složitý, přicházeli totiž do naší kapely noví členové. Obdivoval jsem kapelníka za neustálé změny v aranži jednotlivých písní, neboť originály jsou převážně pro jeden sólový hlas a jednu kytaru. Zkrátka stále se experimentovalo až do generálek. Díky nahrávkám jsme měli skvělou zpětnou vazbu, co je a co není slyšet. I díky tomu jsme se krásně ukázali. Jak říkal generál Kutuzov: „Těžko na cvičišti, lehký na bojišti.“ Večer chval se vydařil. Chválit Pána s námi přišlo asi 40 věřících z různých denominací. Někteří zpívali s námi, jiní stáli v pozadí a chválili modlitbou a pohybem. Kromě poděkování Jirkovi Černému a Hilsongu za skvělé písně a všem Výbušákům za jejich nasazení, bych si přál větší účast našich vlastních farníků, pro které toto klanění a chválení uskutečňujeme. (Honza Krýsa)

Farní kavárna v Havlíčkově Brodě s Výbuchem

Tu neděli (7. května) jsme hráli mši sv. v Havlíčkově Brodě jako každou první neděli v měsíci. Pan farář byl na podání svatého přijímání sám. A tak jsme se dlouze ponořili do písně „Všichni jsme jedno tělo“, která možná (díky působení Ducha svatého) některé farníky posunula k možnosti navštívit „tu kavárnu“. Radčino milé pozvání nadechlo další část kostela. A tak jsme mohli poprvé udělat službu naší farnosti ve farní kavárně, kterou už mnoho let vedou Petr a Liduška Blažkovi – je to jejich dlouhodobý projekt a za jejich výdrž a ochotu moc děkujeme. A vy jste „k nám“ do kavárny přišli... A přišlo vás hodně! Děkujeme vám za to. Dokořán otevřené dveře fary a Honza Krýsa jako vítající a pomáhající po schodech na faru, ženy Výbuchu starající se velmi dobře o sekci jídlo a pití, kuchaři v párkové sekci a uvítací drink pepsi s jahodou. Káva z Brazílie, čaj z Cejlonu, dobré buchty, brambůrky a jiné zásadní nezdravoty byly druhotnou záležitostí. Primární bylo sdílení, radost ze společenství a dlouhé rozhovory - někdy i s velkým překvapením a prosbou o odpuštění. Děkuji všem členům Výbuchu za jejich službu a děkuji vám všem, že jste přišli a podpořili nás. Bylo to moc milé. Děkujeme.

Za Výbuch Michal Topolovský

Farní pout' do Neratova

Je sobotní ráno 29. dubna 2023. Nasedáme do autobusu a jedeme navštívit našeho bývalého kaplana P. Jakuba Brabence do Orlických hor. Této farní poutě se účastní asi 50 farníků rozličného věku – malé i větší děti, mladí lidé, farníci ve středním i starším věku. Máme s sebou i otce Jiřího Vojtěcha Černého, který nám hned na úvod vyprošuje Boží požehnání. Jsme plni očekávání a dobré nálady. Těšíme se na Jakuba i na poutní místo Neratov.

Cesta rychle ubíhá, modlíme se růženec a vyslechneme si také pár informací o Neratově i o kostele v Žamberku, kudy povede naše cesta. Chceme se na chvilku zastavit v místech, kde dlouhý čas působil náš pan farář P. Oldřich Kučera, než přišel do Havlíčkova Brodu. Máme v Žamberku domluvenou prohlídku zdejšího kostela sv. Václava, který je skutečně krásný a monumentální, modrobílý se dvěma věžemi, uvnitř celý vymalovaný freskami. Zdejší kostelnice poutavě vypráví a všichni se pak společně modlíme za naše kněze a zpíváme píseň Svatý Václave. Krátce nahlédneme i do blízké kaple Panny Marie Bolestné.

Od Neratova nás již dělí pouhých 20 km, které strávíme v autobuse vyprávěním veselých příhod a vtipů. Ale to už vjíždíme do Neratova a u silnice stojí P. Jakub, který na nás mává a posléze se se všemi srdečně vítá. Čeká nás oběd v místní hospůdce a potom mše svatá v mariánském chrámě. U oltáře je P. Kubou i P. Vojtěch a jáhen Kád'a. Kluci ministrují. Shodou okolností se na mši svaté objeví další skupinka havlíckobrodských farníků, která v Neratově tráví prodloužený víkend. Je to milé překvapení.

Po mši svaté předáváme Kubovi dárek a blahopřejeme mu k nedávným narozeninám. Potom máme ještě dost času, abychom si neratovský kostel v klidu prohlédli, navštívili jeho věže anebo vyslechli povídání o historii kostela. Také s Jakubem si dosytosti popovídáme, někteří si k tomu dají i kávu. V 16 hod přichází čas loučení. Ujistíme ho o našich modlitbách a máváme z autobusu.

O zábavu při cestě zpět se postarají děti svým vyprávěním a zpěvem. Také se pomodlíme nešpory a poděkujeme panu řidiči, že nás v pořádku dovezl tam i zpět. Svým blízkým vezeme neratovské oplatky, čokoládu nebo pivo Prorok z místního pivovaru.

Díky Janě Staré za organizaci celé pouti i všem zúčastněným za pěkné společenství. Díky i těm, kteří s námi sice nemohli jet, ale provázeli nás svými modlitbami.

MR

*kostel Nanebevzetí Panny Marie
v Neratově*

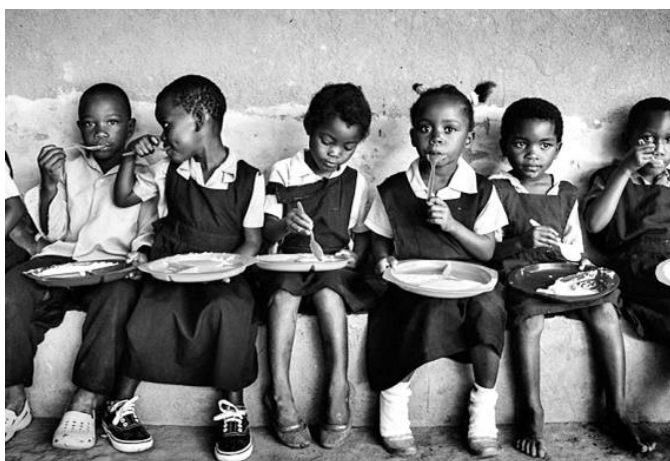
*kostel sv. Václava
v Žamberku*

Zprávy z nedělní kavárny

Milí farníci a návštěvníci farní kavárny,

farní kavárna je otevřena pravidelně po nedělní mši sv. od 10 do 11 hodin. V kavárně vládne neformální atmosféra a kromě toho, že si pochutnáte na kávě či čaji, můžete v ní poznat nové lidi z farnosti. Každý je vítán.

Krátce bych vás chtěla informovat o financích farní kavárny. Od vás návštěvníků, kteří přispívají na chod kavárny, se vybral od září 2022 do dubna 2023 peněžní obnos 4 500 Kč. Protože nechceme být uzavřeni jen v naší farnosti, ale chceme se otevírat i mimo brodskou farnost, tak už několik let finančně podporujeme projekt Mary's Meals - Mariiny pokrmy. Část vybraných příspěvků posíláme tomuto hnutí. Od září do dubna jsem odeslala na účet Mary's Meals celkem 3 000 Kč. Jsem ráda, že podporujeme děti, které se nemají tak dobře jako naše děti.

Mary's Meals je charitativní nevládní nízkonákladová organizace zabývající se už 20 let programy školního stravování v převážně rozvojových zemích, např. Malawi, Ugandě, Libérii nebo Sýrii. Poskytuje dětem denně vydatné jídlo v místě jejich vzdělávání. Částka 550 Kč stačí na nutričně vyváženou stravu pro jedno dítě na celý

školní rok. Díky dobrovolníkům a dárcům může Mary's Meals sytit jídlem okolo 2 milionu dětí. Suroviny na přípravu jídla se nakupují převážně od místních farmářů, což pomáhá místní komunitě i ekonomice. Existuje mnoho způsobů, jak pomoci.

Dalších 1000 Kč jsem předala P. Oldřichovi na energie, 400 Kč bylo použito na nákup surovin, které jsou potřeba k provozu farní kavárny. Ke dni 9. 4. 2023 zbylo v kasičce 100 Kč. Začátkem dubna na Květnou neděli v kavárně zavoněly párky. Díky patří Petře a Markovi Avukovým, kteří vše nakoupili a o vše se v kavárně postarali.

Děkuji všem, kteří se aktivně zapojují do farní kavárny i těm, kdo farní kavárnu navštěvují. Bůh vám vaši službu a štědrost oplát svým požehnáním. Také chci poděkovat P. Oldřichovi a P. Stanislavovi za jejich vstřícnost a za poskytnutí prostor na faře.

Ludmila Blažková

V Římě

Ráda bych se s vámi podělila o pár zážitků ze svého pobytu v Římě. Ještě než začnu vzpomínat, chci napsat, proč jsem se vůbec rozhodla tam jet. To se však musím v mysli vrátit k tomu těžkému prvnímu roku, kdy se objevil covid.

Bylo jaro roku 2020 a televize na nás chrlila děsivé zprávy – kde a kolik zemřelo lidí na koronavirus. Snažila jsem se modlit, ale přesto ve mně narůstaly obavy a strach z neznámého. Najednou zvoní telefon – volá P. Petr, náš havlíckobrodský kaplan. Jak se mi daří, zda jsem v pořádku a něco nepotřebuji, třeba nakoupit a podobně. Překvapilo mě to – jsem zvyklá, že si všechno zařizuji sama a ani mě nenapadlo, že by mi někdo v této těžké době nabídnul pomoc. O to více se ve mně rozlil pocit štěstí – i přesto, že jsem stará, nejsem opuštěná. Tomu chlapci o generaci mladšímu jsem stála za telefon. Moc mě to potěšilo a postupem doby se rozvinulo naše přátelství, které nás vzájemně obohacovalo a povzbuzovalo překonávat těžkou dobu.

Uběhlo pár let, na covid jsme již trochu pozapomněli a P. Petr odešel z Havlíčkova Brodu studovat do Říma... Když mi vloni v létě tlumočil žádost vícerektora z papežské koleje Nepomucenum o pomoc s úklidem, toužila jsem do Říma jet a podle svých možností mu pomoci a oplatit jeho zájem. Bránilo tomu ovšem pár věcí – mám starou maminku, plno povinností doma i na zahradě a také často hlídám svá vnoučata, zejména tříletého Jeníčka. Prosila jsem Pána o radu a ta přišla – vnouček byl proti očekávání přijat do školky a mně se uvolnila cesta. Rozhodla jsem se, že poletím. Předem jsem dostala zprávu, že v termínu, kdy tam budu, se s členy koleje Nepomucenum zúčastním audience u papeže. Ať si vezmu garderóbu... ☺

Návštěvu zorganizovali bohoslovci a také připravili dárek – kalendář s fotografiemi i jmény nás všech (studentů, kněží, řeholnic i laiků z koleje), kteří se za papeže určitý den budou modlit růženec. Též jsme mohli k tomu napsat krátký vzkaz. Pod mou fotografií bylo italsky napsáno: „*Svatý otče Františku, děkuji a miluji Vás.*“

Když nastal den D, procházeli jsme se ve Vatikánu, kam se málokdo dostane. Všude švýcarská garda, na schodištích a v sálech obrazy, gobelíny, sochy – viditelná krása. Dýchala na nás minulost. Navštívili jsme i proslulou kapli Redemptoris Mater (Matka Vykupitele). Já to měla vše s výkladem, neboť se mě ujal otec spirituál a do všeho mě zasvěcoval. Čekali jsme v přijímacím sále na papeže Františka. Modlili jsme se růženec a mně odbíhaly myšlenky – jak jsem se tu ocitla... a že je to nezasloužená pocta... a že cesty Páně jsou zvláštní!

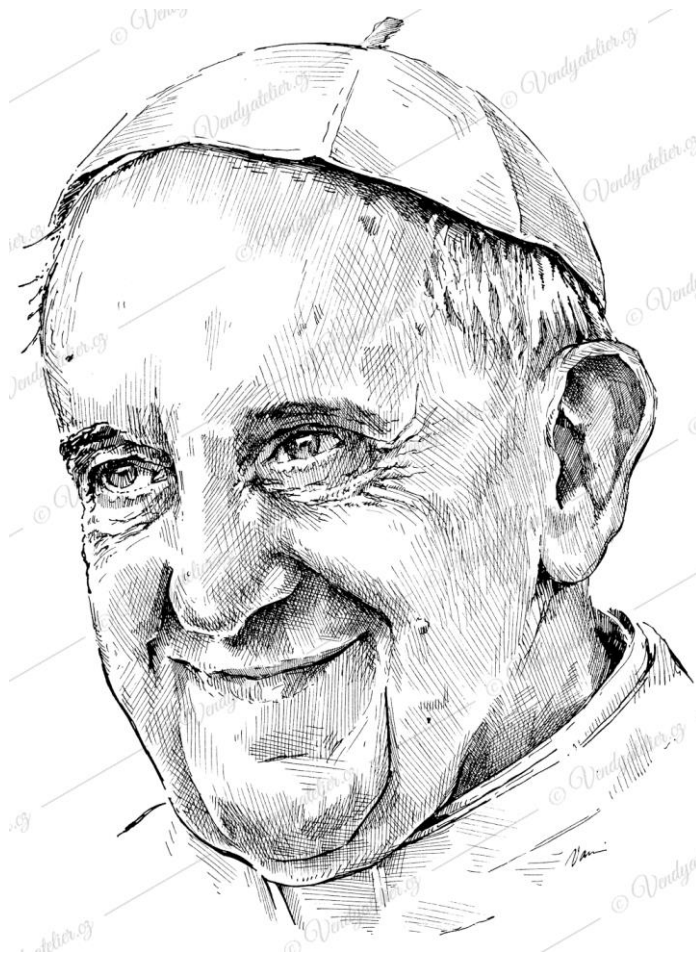
A pak se otevřely dveře a papež František vešel se svým lidsky čistým a krásným úsměvem. Vnímala jsem jeho bolavé tělo, na kterém nese velkou zátěž hříchů církve, nás všech.

Ve své řeči vzpomněl Jana Nepomuckého i kardinála Špidlíka a jeho humor. Měla jsem tu čest, že mi podal ruku a já zblízka viděla jeho laskavé oči... Byl to nezapomenutelný zážitek, který mi nyní připomíná fotografie v rámečku doma v obývacím pokoji. Stále si pamatuji ten pocit z tak výjimečného a vzácného setkání.

A co se mi ještě líbilo v Nepomucenu? Společné výlety i oslavy, večerní chvály s kytarou. Společenství mladých humorných kněží a bohoslovců, i to, jak nás laiky brali mezi sebe. Usměvavý pan rektor a všichni ostatní, úžasná zahrada a klid a pokoj v duši.

Líbila se mi i moje práce pokojské. Byla jsem moc ráda, že mě měla na starosti andělsky trpělivá sestra boromejka Miriam. Nepřestanu být za ty chvíle vděčná našemu Pánu, P. Petrovi i všem, kteří byli ke mně tak hodní. S láskou na ně vzpomínám a doufám, že mi Bůh dá zdraví a budu se tam moci třeba na krátký čas zase vrátit.

Eva Křížová

Řešení kvízu ze strany 10:
BŮH VŽDYCKY PŘEKVAPUJE

Správné odpovědi ke kvízu ze strany 16:
1b, 2c, 3c, 4b, 5b, 6a, 7c, 8c, 9a, 10b, 11a, 12b, 13c, 14c, 15a, 16b, 17c, 18a, 19c, 20b, 21a, 22b

PUZZLE ZE ŽIVOTA PAPEŽE FRANTIŠKA

Jorge Mario Bergoglio se narodil
v roce 1936
v Argentině

italským rodičům...

V 21 letech
velmi vážně
onemocněl.

...jako nejstarší z 5 dětí

archivní rodinné foto

V březnu 1958 vstoupil
do jezuitského
řádu.

Hodně
studoval.

Vyučoval filosofii, teologii,
literaturu a psychologii

V roce 1969
byl vysvěcen
na kněze.

na jezuitské
fakultě
v San Miguel

1992 - vysvěcen
na biskupa,

1998
arcibiskupem,
2001 kardinálem

13. 3.
2013

zvolen
papežem,
vybral si jméno
František

Nebuďte nikdy smutní. Naše radost není
radostí z mnoha věcí, ale ze
SETKÁNÍ S JEŽÍŠEM!

Farní aktivita na prázdniny

Pro zpestření života farnosti nabízíme vám všem aktivitu

„Vyfoťte se u kostela Panny Marie“

Na svých prázdninových cestách jistě narazíte
na nějaký kostel (či kapličku) zasvěcený Panně Marii.

Vyfoťte se u něj (zvenku).

Své fotografie zasílejte do 1. září 2023

na mailovou adresu m.ruzkova@email.cz

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: m.ruzkova@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.